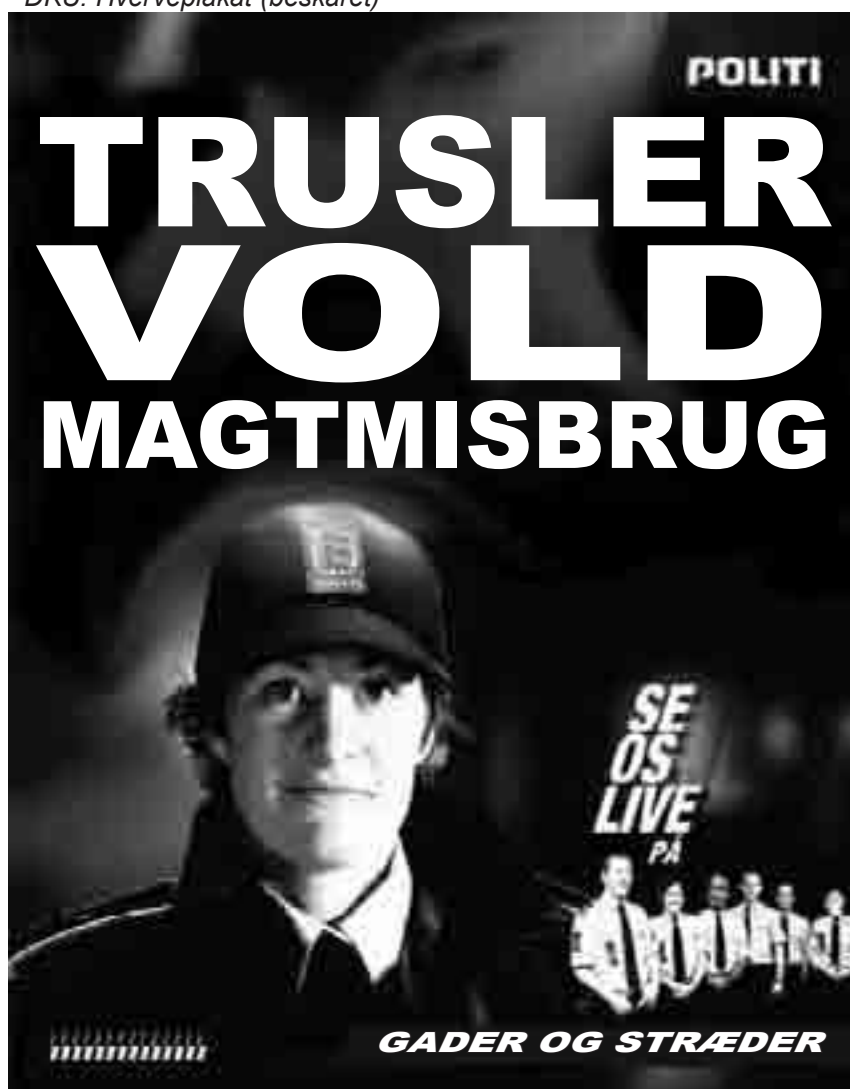

KOMMUNISTISK POLITIK

DKU: Hverveplakat (beskåret)

VI LEVER FOR AT UNDERTRYKKE

Nr. 23
12. årg.

2008
22. november -
5. december
Støttepris 20 kr.

TEMA: REAKTIONÆRE REFORMER

Kamæleonerne s. 2 • Kapitalismen hjælper sig selv s. 3 • Ny lokumslov s. 4 •
Skattereform til de rige s. 5 • Fogh på den grønne gren s. 6 • Politipression s. 7 •
Nat på Nørrebro s. 8 • Din mad gør dig syg s. 9 • Arbejdsløse sorteper s. 10 •
Sommer s. 11 • Krisen truer pension og privatbolig s. 12 •
Hvad bringer Obama s. 14 • Spillet om Afrika s. 16 •
BC Andersen: Billeder fra mit liv s. 18 • Der s. 22 • Ledige hænder s. 24

Kamæleonerne

KOMMUNISTISK POLITIK

Partiet Venstre og Anders Fogh ved man, hvor man har: De er kamæleoner. Lyserød, blå, gul eller grøn – farven har ingen betydning, det handler om overlevelse og bytte. Fogh og hans parti og regering handler efter en gammel kinesisk opskrift, udtrykt af en anden kapitalistisk reformpolitiker og kamæleon Deng Xiao-ping: *'Jeg er ligeglad med, om katten er grå eller sort – bare den fanger mus!'*

Foghs flok er igen på musejagt. Derfor er de nu blevet grønne, og derfor proklamerede Fogh 'en grøn revolution' på sit partis landsmøde:

”Den indsats der skal til for at skabe et godt klima og et godt miljø, det er faktisk lige præcis den samme indsats, som skal til for at skabe en langsigtet, holdbar, stabil økonomisk vækst. Så der er ingen modsætning imellem en ambitiøs miljø- og klimapolitik og så at skabe økonomisk vækst...

Se, vi skal skabe et grønt samfund. Det har en række elementer, jeg skal slet ikke gå ind i alle de detaljer, for jeg ser en masse, masse store perspektiver. Men en første ting i et grønt samfund, det er at vi kraftigt udbygger vedvarende energi. Og vi har sat ambitiøse mål om at fordoble andelen af vedvarende energi frem mod 2025. ..

Vi skal gøre Danmark til en frontløberation, når det gælder udvikling af vedvarende energi. Og ved i hvad, der er masser af eksportmuligheder i det.”

Det var sød musik i den parlamentariske oppositions ører. Foghs 'selvkritik' for Venstres 'fodslæberi' i forhold til en grøn politik og beklagelse af hastigheden, hvormed Svend Aukens miljøministerium blev udslettet var manna for de forudrettede. Og den første mus, Fogh fangede, var 'venstrefløjen'.

'Venstrefløjen støtter Foghs 'grønne revolution', skrev Enhedslistens uofficielle website Modkraft: 'Både SF og Enhedslisten hilser statsministerens bebudede grønne revolution velkommen med både generelle og konkrete forslag', tilføjedes det.

– Jeg ser meget positivt på Foghs nye kurs. Jeg synes, at vi

nu skal sætte os sammen på tværs af partiskel og sammen lave en plan, der kan bringe Danmark helt i front når det handler om klima og miljø, erklærede Villy Søvndal i en pressemeddelelse. Det kommer nu ikke som nogen overraskelse. Søvndal er parat til hvad som helst.

Den danske 'venstrefløj' er både nem og billig. Den falder hver gang for søde ord og uforpligtende invitationer, og kvitterede med udtrykt glæde over Foghs 'selvkritik' og 'erkendelse af hans fejlslagne politik'. Men Fogh er ingen angrende synder, der har fundet dydens rette vej. Han er en dreven taktiker og pragmatisk kapitalistisk politiker, hvis hidtidige platform blev rystet med den økonomiske krise, og som nu har brug for at finde en anden med et progressivt skær over sig.

Oppositionen har opstillet 12 punkter for en grøn miljøpolitik, og Fogh og Co. har ikke i sinde at imødekomme noget som helst, i al fald så lidt som muligt. De flotte ord blev umiddelbart skudt ned af regeringens praksis i dagene efter den 'revolutionære' tale. København og 15 omegenskommuner fremsende umiddelbart et fælles forslag om at opbygge en betalingsring

med bompenge omkring det trafikbelastede indre København. Forslaget blev skudt ned på stedet af transportminister Lars Barfoed, netop med henvisning til Foghs grønne tale. Den berygtede Bjørn Lomborg, Foghs og Bush's 'klimaskeptiske' ekspert, har netop fået tredoblet sin bevilling på 2,5 mio. kr. i 2009. I forvejen fik han mere end den samlede klimakommission. Grøn snak, sort praksis.

Den ambitiøse stasminister har også personlige motiver for at springe ud som grøn: Det kræver miljøprofil, når Danmark næste år skal være vært for FNs internationale klimakonference. At den bliver er en forudsætning for det videre positive karriereforløb for den danske statsminister. Det vil sige en konference, der ikke resulterer i alt for meget konkret, men kan skabe indtryk af, at Bush-tidens blokering for miljøfremskridt er slut, og at der nu sker noget.

Fogh er egentlig bare en sort kat, der leger kamæleon.

Redaktionen 18. november 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 28.11.08

Kapitalismen hjælper sig selv

USA og Euroland er officielt i recession og krise. Hverken dollar eller euro var noget værn. Nu kommer den ligeledes officielle meddelelse om, at Japan – verdens næststørste nationale økonomi – også er i recession. Den nuværende krise ankommer punktligt, cyklus'en er gennemløbet, syv år efter den seneste 2001-02. Denne gang er den imidlertid dybere end nogensinde, og kun de største optimister og fupprofeter (som ofte er de samme) venter at den overstås i 2009.

I naboland Sverige, som med sin bilindustri er hårdt ramt, taler finansministeren nu om, at (det officielle) arbejdsløshedstal vil nå op på 9.2 pct, og dermed tangere begyndelsen af 1993. Det burde være gode nyheder for danske arbejdskøbere og for Fogh-regeringen, der stædigt har fastholdt at det største problem for dansk økonomi de næste år er mangelen på arbejdskraft. Der er nok af svenskere at tage af. Og eu-borgere, amerikanere og japanere for den sags skyld.

Spørgsmålet om krisen og dens omfang er ikke længere et spørgsmål om forventninger og gæt. Der er ved at komme tal og statistikker på den. Den bliver synlig som teltbyer i USA, trøstesløse sultflygtninge, nye hungeroptøjer. Udbrud af nye epidemier, eksplosiv vækst af kriminalitet, prostitution og menneskehandel. Desperat armod, endnu mere desperat, over hele kloden.

Texas-gangsteren og krigsforbryderen i Det Hvide Hus George W. Bush var 14.-15 november vært for et møde i den såkaldte G20-gruppe, bestående af 19 nationalstater samt en repræsentation for hele EU. Gruppen blev dannet i 1999 af verdens rigste økonomier (som USA, Japan, Tyskland, UK, Canada) og de vigtigste såkaldte 'vækstlande' (som Rusland, Kina, Indien, Brasilien og Saudiarabien). Den står tilsammen for mere end 85 pct. af verdensøkonomien og henvend til trediedele af verdensbefolkning. De små rige lande og talrige store og mindre fattige lande var ikke med. Udover

de nævnte lande deltager Argentina, Australien, Frankrig, Indonesien, Italien, Mexico, Sydafrika, Sydkorea og Tyrkiet – foruden repræsentanter for IMF og Verdensbanken, de såkaldte Bretton Woods-institutioner. Oprindeligt var det et forum for finansministre og centralbankchefer. I den globale krises greb blev det til et forum for et topmøde af statsoverhoveder.

Den vedtagne udtalelse fra mødet, der vil reformere det globale finanssystem, rummer bl.a. følgende trosbekendelse til kapitalismen fra samtlige regeringschefer, den kinesiske 'kommunist' indbefattet:

"Vi anerkender at disse reformer kun vil lykkes, hvis de baserer sig på en forpligtelse til at anvende principperne for det frie marked, indbefattet retsstaten, respekten for privatejendommen, fri handel og investeringer, konkurrerende markeder, og fungerende og effektivt regulerede finanssystemer. Disse principper er afgørende for økonomisk vækst og velstand og har løftet millioner ud af fattigdom, og har på markant vis højnet den globale levestandard. Idet vi anerkender nødvendigheden af at

forbedre reguleringen af finanssektoren, må vi undgå over-regulering, der ville bremse den økonomiske vækst og forstærke tilstopningen af kapitalstrømmene, også til udviklingslande."

Kapitalismen vil hjælpe sig selv ved at reformere og styrke de kapitalistiske institutioner, indbefattet de internationale organismer, der blev etableret i Bretton Woods – Verdensbanken, Den Internationale Valutafond og det, der i dag er WTO. Selve Bretton Woods-systemet blev opgivet i 1971, da guldfoden officielt afskaffedes, men institutionerne har fulgt med gennem hele den rasende nyliberale 'globaliseringsperiode'.

Mødet var en hensigtserklæring om, at de afgørende kapitalistmagter vil bistå hinanden i at overvunde krisen, og ikke vælte den over på hinanden. Dette kan så kun ske ved at vælte dens byrder over på verdens fattige, det store flertal i verdens befolkning, gennem nationale krisetiltag i de enkelte lande og gennem international koordination. Det var en musketer-ed om at stå sammen, også mod den sociale uro og de skærpede klassekampe, som vil være den uundgåelige følge af den stadig voldsommere kapitalistiske krise, der fortsat udvikler sig.

Netop i en situation, hvor kapitalismen spiller fallit på globalt plan, for øjnene af en hel verden, kommer statslederne ud med massive løgne og nye lovprisninger af dette dødsdømte økonomiske system, der netop nu kaster nye millionmasser ud i håbløs fattigdom, nød, elendighed og tidlig død.

Men fortæl bare de sultende millionmasser, der er desperate efter brød, at den 'globale levestandard er blevet markant højnet!' Giv dem propaganda i stedet for en frentid! Syng nye lovsange til døden, mens I hjælper jer selv.

I sidste ende vil det også hjælpe med til at få sparket jer på porten, når de fattige og sultende millioner tager deres skæbne i egne hænder og skaber verden om.

Ny lokumslov fra helkikset regering

Det sædvanlige skuespil for folket blev genopført, da regeringen og dens to støttepartier DF og LA lavede forlig om finansloven for 2009

Som sædvanlig fik Pia Kjærsgård skabt lidt dramatik og suspenderet forhandlingerne, så hun kunne få reklame for sin fremmedfjendskhed. Denne gang handlede det om vistnok i alt 19 personer på 'tålt ophold' i Danmark. De skal nu interneres i Sandholm-lejren og dagligt melde sig til myndighederne.

På melodramatisk vis forkyndte DF gennem sine pressekanaler, at én af de to tiltalte for påståede mordtrusler mod Jyllands Postens og DF's antimuslimske tegner Kurt Westergaard befandt sig 'ti minutter fra tegneren'. Det betød, at manden efter løsladelse og opgivelsen af anklagerne mod ham var taget tilbage til sin kone og sit hjem i Århus. Den fik én gang til på 'ytringsfriheden' og 'muslimske terrorister'.

DF og regeringen kunne igen få sendt et signal om 'streng flytningepolitik' og 'kamp mod terror' – og i øvrigt give Luk Lejren-aktionen en på snuden.

Hele manøvren er gennemskuelig og storpinlig.

Sådan er hele finansforslaget for

2009 og forløbet omkring den. Det er en ny reaktionær finanslov, en lov og orden-finanslov, der betyder sociale nedskæringer og oprustning af militær og politi. Hele 850 millioner ekstra og 350 ekstra mand til politiet, mindst 100 millioner ekstra og mere end 100 soldater plus elitetropper til Afghanistan.

Kommunal velfærdsreduktion

Regeringen og DF var ikke karrige på løfter om kraftige velfærdforbedringer op til folketingsvalget sidste efterår eller under forårets storkonflikt blandt offentligt ansatte, og finansloven skal selvfølgelig sælges som velfærdsforbedring og ikke som nedskæringer.

Som sædvanlig trækkes en beskedent slat penge frem med kontant bestemmelse – hvorefter et påtrængende velfærdsproblem påstås løst.

Denne gang var det uhumske skoletoiletter, der får penge til at skylle ud i stanken fra VC-kummen. Hele 100 millioner til dette formål. Det svarer ifølge den københavnske skoletoiletborgmester til, at tre ud af de 80 trængende skoler dér kan blive renoveret.

Det bliver i 2009 ringere på folkeskoleområdet og ikke bedre. Ifølge en undersøgelse, Danmarks Lærerforening har foretaget, vil næsten halvdelen af kommunerne skære ned på skoleområdet næste år, især fire steder, nemlig i

forhold til de elever, der har særlige behov, timetallet, vikardækningen og indkøb af undervisningsmidler. Kun i Kolding, Århus, Herning og Holstebro bliver servicen bedre til næste år.

Både på børne- og ældreområdet skærer kommunerne ned næste år. Det viser en undersøgelse, som Synovate har foretaget for BUPL og FOA.

Tre ud af ti kommuner vil bruge færre penge pr. barn i 2009 i forhold til 2008. Og i mange kommuner regner man med at finde pengene på personalebudgetterne. Hele 29 procent vil skære i normeringerne, så der kommer færre voksne pr. barn i dag- og fritidstilbuddene.

Også de ældre kan se frem til serviceforringelser. Mere end en fjerdedel af alle kommunerne siger, at der i 2009 kommer færre ansatte på ældreområdet, og næsten en fjerdedel af kommunerne siger samtidig, at udgiften pr. ældre over 65 år til næste år vil falde i forhold til i år.

Undersøgelsen baserer sig på en rundspørge blandt kommunaldirektører og økonomidirektører i 83 kommuner.

Det er kommunernes udgiftsloft, som regeringen har dikteret, der får dem til at skære ned ikke bare på vedligeholdelse, men også på lønninger og gennem brugerprisstigninger. Mange steder er udgifterne til færdigmat for ældre steget væsentligt ud over fødevarerprisernes

Christiansborg: Riv Muren Ned

Onsdag den 12.11.08 foran Christiansborg: Ved de to porte ind til Christiansborg blev opstillet to symbolske Apartheidmure (4 x 2,5 m) bygget af træstavl og groft papir. Teksten på muren var "Danmark støtter Israels apartheidmur – Bryd støtten – Bryd Muren - Boykot Israel." Murene blokerede al indkørsel til Christiansborg, de ventende biler fik uddelt en flyer med info om hvordan palæstinenserne hverdag dagligt bliver blokeret på grund af Israels apartheidmur.

Et par utålmodige bilister kørte direkte gennem murene. Poli og sikkerhedsfolk i stort udbud mødte op, stoppede aktionen og noterede aktivisternes

navne.

'Riv Muren Ned' gennemførte yderli-

gere en række aktioner under den internationale Riv Muren Ned-kampagne.

almindelige himmelflugt, og på et område som SFO – skolefritidsordningerne – er priserne mange steder så høje, at privatskoler bliver mere end konkurrencedygtige med folkeskolerne. Efter sundhedsvæsenets privatiseringer følger skole- og daginstitutionsoverordnede.

Klatmidler som lokumsmillionerne, tilført regeringens almindelige talmagi (som angiveligt beviser, at der er tilført flere midler til de basale offentlige servicefunktioner), skal overbevise danskerne om, at det faktisk går fremad med velfærden. Det kan ikke lykkes, af

gode grunde.

Finanskrisen og finansloven

Der er ikke noget i finanslovsforslaget, der ligner tiltag til at imødegå finanskrisens virkninger for almindelige mennesker – f.eks. i forhold til den stærkt stigende arbejdsløshed. Ingen midler afsættes til nye anlægsprojekter, f.eks. Samlet set skæres der tværtimod ned på i anlægsbudgetterne for 2009 i forhold til 2008.

Krigsforbryderbanden Fogh, Løkke og Co. måtte på grund af den folkelige

modstand opgive deres planer om en dagpengeforværring, der ville halvere dagpengeperioden og få tusinder til at miste efterlønnen. At den ikke er med, er hovedanken fra kapitalens lobbyorganisationer i forhold til forslaget, som S, SF og Ehl ikke er med i. Ellers er der generel tilfredshed.

Fra arbejderklassens og det store flertals standpunkt er det en lokumslov fra en kikset regering. Eller med andre ord: Fogh og Co. lyver igen. Så længe det går. Tiden afslører dens gamle og nye løgne og dens totale fallit.

Grøn, gul, blå eller rød

Nu skal de rige have skattereform

Fogh-regeringens næste store projekt er en ny 'skattereform' med 'ambitiøse' skattelettelser til de rige 'Den grønne skattereform' er kun første skridt

Fogh-regeringen har været god ved de rige. Skattestop og to skattelemper, hvoraf hovedgevinsten hver gang er scoret af dem, der har for meget i forvejen, er det foreløbige resultat af den Bush-inspirerede reformvirksomhed. Nu er Anders Fogh ligesom George Bush begyndt at snakke grønt. Det betyder, at flere skattelettelser er i udsigt – især for de rige. Og 'den grønne skattereform', der angiveligt skal gøre Danmark til et land af elbiler, vindmøller og energiske energisparere, er bare første skud i bøssen. Den vil betyde indførelse af en hel stribe nye grønne afgifter, der som alle andre vil være tunge af social skævvridning.

Men den ny skattereform vil gå langt ud over grønne afgifter. Den vil være 'ambitiøs', erklærer Foghs skatteminister Kristian Jensen, der lover 'massive skattelettelser' (til de rige):

- Jeg vil ikke sætte beløb på. Jeg kan blot sige, at vi har gennemført skattelettelser tidligere, men nu skal vi lave ambitiøse skattelettelser, sagde skatteministeren til Berlingske Tidende dagen efter Venstres landsmøde og Anders Fogh og partiets grønne saltmortale. Han bekræfter at det vil overstige de 10 milliarder, de tidligere skattelettelser

har været på.

Indtægten fra salget af forureningskvoter til virksomhederne (ifølge regeringen mellem to og tre milliarder) skal gå direkte til nedsættelse af skat på arbejde. Både topskatten og bundskatten skal der kigges på, siger skatteministeren. Resten af pengene til skattelettelser skal findes når Foghs skattekommissionen er nedkommet med sine anbefalinger i februar 2009

Topskat væk

Regeringspartiet Venstre sigter på at barbere topskatten – skatten på sidst tjente krone – for de mest velstående med 50 pct. eller tilmed helt afskaffe den, som Dansk Erhverv ønsker. Det har længe været de nyliberales hovedprioritet efter den dramatiske sænkning af selskabs- og formuebeskatningen.

Dermed er Foghs parti helt på linje med partneren De konservative, som ville have en 50 pct. nedsættelse med i den skattejustering, som træder i kraft por. 1. januar, og som har kraftig social slagside: ingen eller så godt som ingen skattelettelser til de dårligste indkomster, proportional mere til de højeste.

Regeringen kan altid bestille rapporter og analyser hos OECD til støtte for sin kapitalistiske reformpolitik. Nu lyder et argument, at marginalskattebremsen iværksætterlysten og forhindrer folk i at starte virksomhed i Danmark:

- Høje marginalskatte fungerer virkelig negativt på lysten til at starte ny virksomhed i Danmark og også for de mulig-

heder, man har for at tiltrække kvalificeret arbejdskraft, hvis man alligevel vælger at starte op, siger OECD-økonom Koen D. Backer til dagbladet Børsen.

Det er ren vās.

Arbejdsløsheden skal nu op

Den tidligere 'overvismand', økonomiprofessor Torben M. Andersen synes ifølge Ingeniøren godt om regeringens grønne kursskifte, fordi den kombinerer et konjunkturindgreb (skattereform) med et strukturindgreb (grønne afgiftsomlægninger), men han advarer mod hastværk, og argumenterer med, at dansk økonomi i forvejen er stærkt ophedet. De 45.000 officielt arbejdsløse er kun halvdelen af, hvad han mener ville være et normalt niveau – og han mener ikke, der skal sættes ind for at opretholde en unormal balance.

Arbejdsgiverorganisationen Dansk Industri er enig. Den forventer en negativ vækst på 0,5 pct. næste år, samt at ledigheden stiger til 100.000 personer inden udgangen af 2009, men ikke være med til en lempelse af finanspolitikken.

- Så længe vi ligger med en ledighed, der er lavere end det holdbare niveau, bør man ikke lempe finanspolitikken, så taler det i stedet for finanspolitiske stramninger, siger Klaus Rasmussen, cheføkonom i DI.

Pludselig er der for mange i arbejde! Det er ikke det eneste område, hvor regeringen og dens vejledere skifter mening, som vinden blæser, eller farve, som konjunkturerne bevæger sig.

Fogh på den grønne gren

Af Kaj Rudi Rasmussen

Anders Fogh søger op på en grøn gren som beskyttelse mod den altopslugende økonomiske flodbølge

Mens den kapitalistiske tsunami hærger kloden rundt, reagerer det lille land Danmarks lille statsminister Anders Fogh Rasmussen ved at bukke dybt og bede til, at han kan ride stormen og den kommende flodbølge af. Han vil ride på den grønne bølge med vinden og solens energi som hjælp, og som medlem af den lille sekt af sidste dages hellige, der blindt tror på det frie marked som vidundermedicin, fornægte den økonomiske tsunamis eksistens til det sidste.

Premierminister Gordon Brown i England er dog mere direkte. Han bekender sig til troen på en lysende fremtid for kapitalismen. Han spår dog en kortvarig kapitalistisk krise, men åbenbarer for alle, at *"de kommende tyve år vil der blive fordoblet vækst. Der vil blive dobbelt så store muligheder for virksomheder til at lave gode forretninger"*.

Fogh forsøger i sin desperation at sætte en ny dagsorden i sit folks hoveder. Det er jo nu, vi skal sætte fuld damp på Danmarks vækst, og det skal gøres ved at satse på omfattende miljøproduktion. *Heureka!* Hvis man ikke kendte ham fra andre sammenhænge, ville man jo tro, at han var klar til den lukkede afdeling på en af landets miserabelt underprioriterede sindssygehospitalet. Og det havde da heller ikke været værd at nævne, hvis jeg ikke havde ham mistænkt for at have en skummel og skjult dagsorden med gal-skaben.

En skummel dagsorden

Men hvad kan hans skumle dagsorden dog være? I betragtning af at han ikke kom igennem med planerne om at forringe de arbejdsløses dagpenge, og at han har svære problemer med at skrue en skattereform sammen, der kan blive ved-

taget til foråret, og idet han ikke endnu har fået held til at få Villy Søvndal og SF til at acceptere endnu et valg om euroen, må man sige, at han ikke har så meget succes i sprøjten for tiden:

Men måske kan jeg vinde på gyngerne, hvad jeg har tabt på karrusellerne, og indforskrive de manglende skattet ved at kræve dem som miljøafgifter. Disse skatter kunne jo så bruges til mere socialhjælp til mine venner, de allerrigeste i Danmark, har Fogh måske tænkt.

Det gør det da ikke bedre for ham, at flertallet af vælgerne bliver stadig mere i tvivl om, hvorvidt de skal satse på ham og hans regering ved et kommende valg. Intet tidspunkt er et godt tidspunkt for ham at få et valg på.

Derfor vil han med sin regering også få svært ved at gennemføre yderligere angreb på befolkningens tilkæmpede goder for at komme sine venner de høje herrer og mestre til hjælp. Og da disse venner i Finansrådet, bestyrelserne i de største danske virksomheder og penge-tanke taler dårligt om hans lederskab i den aktuelle situation, må han da have det ret svært.

Har Fogh mon fået den oprørske tanke, at hans venner kapitalherrer hvisker i korridorerne om at skifte ham ud med en anden person? Eller måske med en socialdemokratisk ledet regering? Med Helle Thorning-Schmidt i rollen som præsident Hillary og Søvndal som vicepræsident Obama?

Stor vært ved stor konference

Alligevel trøster Fogh sig måske med, at han dog stadig skal være vært ved den store miljøkonference i København om et år. Men mulighederne for at få en succesfuld konference om miljøet er tilsyneladende også blæst omkuld af de tiltagende hårde kapitalistiske storme. Fra alle betydelige lande og kapitalcentre melder man miljødebatten død. Kampen for at redde sit eget kapitalistiske skind er det alt overordnede. Og det vil det være i år fremover.

"Men så skal vi da også have fornyet gang i miljødebatten," forlyder det.

Mens statsministeren drømmer om at redde sig og sine, raser den kapitalistiske tsunamis storme stadig hårdere. I USA har de allerede drevet hele staters befolkninger fra hus og hjem. Island og Ungarn ligger underdrejede og er ved at synke. Finanshuse styrter i grus verden over, fabrikker og arbejdspladser, sundheden og den sidste rest af en kapitalistisk afart af velfærd, beboelser, moral og anstændighed er allerede ved at blæse omkuld.

Tsunamiens ofre bliver stadig flere, inden den virkelige flodbølge af kapitalismens velsignelser kommer ind over os. Bølgen bliver større for hver dag, og det er svært at undervurdere den, selv om mange endnu gør det.

Mon ikke statsministeren hører om den nye opvågning og interessen for Marx og Lenin, for hvad socialismen i virkeligheden er?

Denne interesse følger med de kapitalistiske storme og ødelæggende flodbølger. I årene fremover vil også Fogh kunne bemærke efterdønningerne, masseforarmelsen, protesterne, strejkerne, demonstrationerne og folks tanker, der bevæger sig væk fra kapitalismen som den naturlige samfundstilstand mod socialistiske tanker og mål.

Udviklingen af en ny magtfuld revolutionær bevægelse vil skylle ikke kun gennem Europa og Danmark, men også gennem resten af verden. Verdens folk vil bestræbe sig på at finde en ny fremtidssikret samfundsform, socialismen.

Politipression virker - hver gang

Regeringspolitikere og folketingsflertallet, der ikke kan bevilge almindelige offentligt ansatte beskedne reallønstigninger, men netop har hævet højesteretsdommernes årsløn med 200.000 kr. eller 20 %, kaster nu næsten en milliard kroner ekstra efter det umættelige politikorps.

Det vil koste 843 mio. kr. at ansætte 300 nye betjente og 250 nye kontoransatte, der skulle frigøre lige så mange betjente til gaderne. Truslen om *ulovlige* aktioner fra politikorpsets side littede straks på låget til de offentlige kasser.

Kurt Klaudi Klausen, professor ved Syddansk Universitet og ekspert i store offentlige reformer, retter i Berlingske Tidende en hård kritik mod reformen:

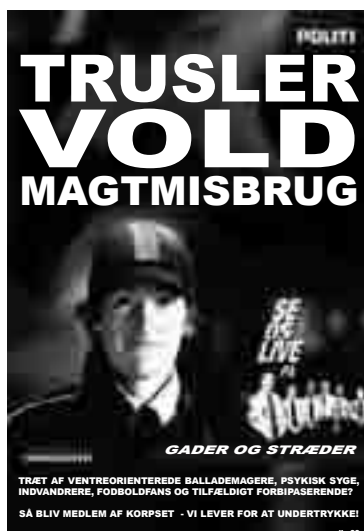
- Politikerne er i panik. Regeringen er i panik, siger han.

- Nu putter de en masse flere penge i et område, der konstant får tilført massive midler, hver gang der er et problem. Det så man ikke under eksempelvis kommunalreformen. Politikerne har ikke indset, at selvom de tilfører penge til systemet, løser de ikke nødvendigvis problemet. Man kan komme meget langt for små penge ved at justere på ledelse og processer.

Til samme avis siger Erik Bonnerup, der er formand for det 'Visionsudvalg', som designede den problematiske politireform:

- Jeg er bange for, at man kun kurerer symptomerne. Det sker desværre, hver gang man tvinges til at se på grundlæggende ændringer af dansk politi. Så svarer politi og politikere: Vi må have flere folk. En udvidelse af styrken var jo ikke det, politireformen gik ud på. Den handlede om at modernisere og effektivisere et forældet politi. Måske skulle man hellere kigge på, hvordan det egentlig går med den teknologiske fornyelse og alle de andre ting frem for at bevilge flere penge, siger Erik Bonnerup.

Socialistisk Folkeparti er blandt de rundhånedede ydere af skatteborgerpenge til yderligere oprustning af politikorpset og flere betjente til at sætte ind mod ungdommen, christianitter og Luk Lejren-aktivister. SF kalder det 'en god aftale for politiet'. Partiet har kastet sig

ud i en konkurrence om styrkelse af lov og orden med Dansk Folkeparti.

SF's retsordfører Karina Lorentzen siger: - SF foreslog allerede i september, at vi skulle gennemføre en virkelig gennemgribende indsats over for bandekriminaliteten, så ønsket om at stoppe den organiserede kriminalitet er ikke noget, Dansk Folkeparti har fundet på, selvom partiet gerne vil have det til at lyde sådan.

Line Barfod, kommunalpolitisk ordfører for Enhedslisten, siger tillykke til politiet:

- Vi ønsker politiet tillykke med, at

DKU: Hverveplakat. Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbunds forslag til hverveplakat for de hundrevis af nye betjente, der skal rekrutteres til korpset, efter at politikerne har smidt næsten en milliard kroner mere efter det

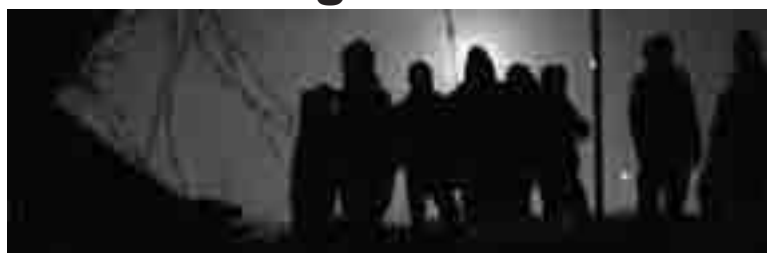
der er lykkedes at få både flere hænder og mere i løn. Nu må de øvrige offentligt ansatte på med vanten og følge politiets eksempel. De fik tilkæmpet sig lidt mere i løn i foråret, men der er lang vej endnu – bare indtil vi når status quo fra i forhold til Fogh-regeringens mange forringelser. Politiet viser vejen.

Barfoed tilføjer:

- Resultatet af politiaftalen er, at der skal ansættes 550 flere i politiet for at undgå, at regeringens politireform udgør en forringelse. Det svarer til ca. fem pct. af det nuværende personale. Hvis vi laver samme udregning på regeringens kommunalreform forrige år, så er fem pct. af de 800.000 offentlige ansatte – fraregnet militær – 40.000 flere ansatte. Og det er altså bare for at opnå status quo.

Der er ingen knaphed på midler til politi og militær eller på støtte eller ros fra opportunistiske venstrefløjspolitikere.

'69': Ungeren indefra

Det er en aldeles glimrende dokumentarfilm om Ungeren, instruktøren Nikolaj Viborg har begået. Den fik med al ret en (delt) pris som årets danske dokumentar, der for første gang blev uddelt ved CPH:DOX, den stadig mere populære årlige dokumentarfilmfestival i København. Den blev kort efter premieren på festivalen også vist i TV på DR.

Filmen følger Ungeren indefra gennem nogle aktivister igennem et halvt år op til rydningen, mens den går relativt hurtigt igennem selve politistormen 1. marts 2007 og de efterfølgende slag. Den slutter forløbet med nogle få klip fra G13-aktionen,

der vendte situationen og banede vej for det nye ungdomshus på Dortheavej.

'69' dokumenterer på en fremragende måde, at det var politikerne og politiet, der afviste 'en politisk løsning', mens Ungeren og aktivisterne hele tiden søgte den. Den udstiller overborgmester Ritt Bjerregaards snere fantasiberetninger post festum om forløbet som rene bortforklaringer. Hele den kostbare krig mod den københavnske ungdom kunne være undgået med en smule god vilje – som ikke var der, men blev tvunget frem af en stædig kamp, også efter 69 var revet ned.

ZIA's optegnelser

Bare tæer i novemberrnattens kulde

Sent onsdag nat på vej hjem på cykel fra en veninde på Nørrebro: Ser en ældre herre på omkring de 75 (plus/minus fem år) falde baglæns, så han knalder baghovedet ned i asfalten på Nørrebrogade.

Min umiddelbare reaktion er, at når man er så stiv, så er man også selv uden om det. Men derefter tænker jeg: "Ej, puha, den var ikke go." Jeg stopper op, parkerer min cykel og løber over til ham.

En ung fyr på min egen (unge) alder kommer og hjælper med at få hans slidte og hullede Kina-sko på, få ham rejst op på benene og tørre hans hoved, der er fuldt af blod.

Jeg snakker med den ældre herre. Han hedder Søren. Han "har været ude og få en ordentlig en på", tror jeg han udtrykte det. Han ville prøve at få fat på en taxa, og han vil bare hjem og sove.

Jeg kigger over til den unge fyr og spørger, om man kan få en hjernerystelse af sådan et fald. Det bløder fra Sørens hoved, og den unge fyr bliver ved med at tørre det af med en lille serviet. Det er ikke smart, at han kommer hjem og sover, hvis han har fået hjernerystelse. Skal vi ikke ringe 112? spørger jeg den unge fyr, og få nogen ud til at kigge på ham og evt. få ham på skadestuen og tjekket? Den unge fyr giver mig ret. Han låner min telefon, der er ikke mere strøm på hans. 112 siger, at de ikke kommer ud hvis Søren ikke vil med på skadestuen. Det vil han ikke, han vil bare hjem og sove, og ergo kommer der ikke nogen og kigger til ham.

Mens den unge fyr snakker med 112, prøver jeg at komme nærmere i kontakt med Søren, kigger på ham, holder ham lidt i hånden, siger, at vi nok skal passe på ham. Jeg ser, at han har bare tæer, og spørger, hvorfor han ikke har strømper på. Han svarer: "Det kunne jeg ikke lige overskue."

Da vi finder ud af, at der ikke er nogen hjælp at hente fra det offentlige, bliver vi enige om at smide Søren i en taxa, så han kan komme hjem. Han viser mig en 50'er, han har i lommen.

Den første taxa er en ung udenlandsk

fyr, der først spørger, hvor han skal hen, fordi han har en kunde, han skal hente. Andet spørgsmål er, hvor mange penge Søren har på sig.

Taxa-manden vil ikke have ham med.

Så kører en taxalignende lægevagt-bil forbi. Nu bagefter fortryder jeg, at jeg ikke bare stillede mig midt på vejen foran bilen i protest og ikke flyttede mig, før den læge, der var i bilen, havde undersøgt Søren.

Anden taxa, vi fanger, er en lidt ældre fyr, der også spørger, om han har penge på sig til at betale, Søren giver ham sin 50-kroneseddel, og taxamanden siger, han godt vil køre ham hjem for 50 kr.

Kl. 01.30 siger den unge fyr og jeg farvel til hinanden og går til hver sit. På vej hjem på min cykel kommer jeg frustreret og lidt højt til at mumle: "Lortesamfund." Måske lidt heldigt, at det er sent og der ikke er nogen på vejen. Hvad er det for et primitivt og fattigt samfund, vi lever i, hvor det offentlige ikke engang kan køre ud og kigge til en ældre herre, der har slået hovedet? Det er et resultat af de nedskæringer, der har været på hospitalsområdet de sidste mange år. En del af den liberale dagsorden.

Mens jeg skriver, sidder jeg og bliver rigtig flov over min egen egoistiske og de andres griske holdning til at hjælpe et

menneske, der ikke kan passe på sig selv. Godt nok er vi alle et produkt af det samfund, vi lever i, men hvordan er vi kommet til det punkt, hvor vi ikke kan hjælpe hinanden, en gammel mand, der har slået sig, og som ikke kan komme hjem, medmindre nogen hjælper ham?

Jeg har tit tænkt på, efter en del diskussioner om, hvad fattigdom er i et "rigt" land, som Danmark nu engang ser ud til at være, og svaret har jeg fundet i nat. Fattigdom er for mig, at vi ikke kan hjælpe hinanden, og egoisme, griskhed og magt, som penge kan give folk, har overtaget gode værdier som medmenneskelighed. Det er for mig fattigt og primitivt, at vores offentlige system ikke kan være tilstrækkeligt i forhold til det behov, der er for lægelig pleje. Et rigt samfund ville sørge for, at der var læger nok til at dække behovet.

Jeg synes, det er fattigt, at en mand, der er så fuld som Søren, selv får lov at bestemme, om han vil modtage lægehjælp eller ej. Det svarer til at lade en mand, der er deprimeret, selv bestemme, om han vil have aktiv døds-hjælp. Det skal ikke være et spørgsmål om, hvad han vil. Vores samfund har brug for sunde og raske mennesker, der kan være til gavn for fællesskabet, og derfor skal han tjekkes af en læge, så alle kan være sikre på, at han vågner igen, hvis han lægger sig til at sove.

Jeg synes, det er fattigt, at der ikke er nogen til at hjælpe denne her gamle mand til i det mindste at få nogle strømper og sko på, når han ikke selv kan overskue det. Jeg synes, det er sørgeligt at tænke på, hvor mange ældre mennesker der helt alene gemmer sig i deres lejligheder eller på plejehjem, fordi deres familier ikke kan overskue dem.

Jeg kan huske, at vi i historietimerne i folkeskolen fik beskrevet, hvordan gamle mænd for længe siden levede i elendige forhold, og at de drak meget brændevin og dinglede rundt. Jeg synes, at det er fattigt, at vi stadig ser i 2008 gamle mænd, der dinglede rundt alene med bare tæer i novemberrnattens kulde.

Din mad gør dig syg!

Bogen 'Kernesund Familie sådan!' af journalisten Ninka-Bernadette Mauritson har skabt fornyet debat om sundhed og fødevarer og trækker linjerne skarpt op, med en kontant advarsel mod forbruget af sukker, junkfood og mælk

Dette er en meget kontroversiel bog, og som sådan også både lagt for had og kritiseret sønder og sammen efter mindre end et år på boghandlernes hylder.

Den er kontroversiel, fordi den stiller spørgsmålstegn ved en lang række af de ting, vi tager for givet i hverdagen. Det handler om vaner med indkøb, om madkvalitet, om lægemidler og autoritetstro, om helse og overskud, om motion kontra tv, om tilsætningsstoffer og behandling med alternativ medicin. Kort sagt om alt, hvad der gælder dit velbefindende i en travl hverdag.

Den stiller spørgsmål om ansvarsplacering. Er det din egen skyld, at du bliver stopfodret med E-numre og smører huden ind i hormonforstyrrende cremer? Eller har politikerne et ansvar for at forbyde kemikalier i mad og kropspleje?

Er det din egen skyld, at ungerne er umulige, er det opdragelse, eller har det nogen betydning, hvilken mad vi fodrer dem med?

Ninka-Bernadette Mauritson er forfatter til bogen og mor i den familie, hun skriver om. Hun beskriver sin familie før og efter de drastiske kostomlægninger, de har valgt at lave. Hun kommer ind på en masse alternative holdninger til det bestående system, uden derved selv at stille ultimative krav eller tilbunds gående spørgsmål ved det eksisterende, men dog hele tiden med en vis kritisk distance til autoriteterne og lægevidenskabens blinde brug af medikamenter til at dulme symptomerne uden nogensinde at få bugt med årsagerne.

Hun anbefaler en masse alternativer til den junkfood, vi bliver opdraget med i dag, og det er her hun bliver farlig for de store. Når man sætter spørgsmålstegn ved nytten af at fylde sig med mælkeprodukter fra spæd til gammel, så stejler Arla Foods, der sidder på majoriteten af det danske marked for mælkeprodukter. Når man sætter spørgsmålstegn ved sukker og tilsat sukker i al slags mad og drikke, så stejler Danisco, og Coca Cola Company. Når man så sætter spørgsmål ved det sunde i forarbejdede kornprodukter af enhver art, hvor alle relevante næringsstoffer er fjernet og erstattet af tilsætningsstoffer i stedet, så stejler hele det samlede danske landbrug. At hun så som prikken over i'et også sætter spørgsmålstegn ved hele det etablerede sundhedsvæsen i den vestlige verden og dens brug af medicin til enhver lidelse, stor som lille, så stejler hele medicinalindustrien.

Hun har ved at skrive denne bog fået alle de danske giganter på nakken, og det helt uvidende om, hvad hun har fået startet. Flot!

Som et enkelt eksempel på, hvor hun rammer ned i de ømme punkter, er spørgsmålet om mælk. Hun bygger alle afsnit op omkring en masse spørgsmål, i dette stillet til en læge med over 20 års gode erfaringer med kostomlægning i stedet for dræn i ørerne på de stakkels unger. Et af spørgsmålene lyder: *Hvorfor er der så ikke flere øre-næse-halslæger, der arbejder med mælkefri kost som behandling?* Og svaret er (forkortet): *Jeg holdt op, da jeg skulle op på 40 patienter på en dag for at få det til at løbe rundt. Mange af mine kolleger er i dag oppe på 50-60 ... Jeg tjente ikke penge på at råde folk til at gå hjem og smide mælk ud. Og så i øvrigt følge op herefter på kostråd og trivsel.*

Men problematikken er selvfølgelig ikke kun det. Spørgsmålet om kalk kan man ikke komme uden om her, og derfor er det også på det punkt, Sundhedsstyrelsen forsøger at slå ned ved at sige, at "bogen er direkte sundhedsskadelig", hvis man følger dens råd. Men jeg vil påstå, at de ikke har læst den rigtigt, for hvis man følger dens råd, skal man ud

og få lavet en masse laboratorietester og ellers spørge de rette eksperter, f.eks. diætisterne ved en kostomlægning.

Det pudsige ved spørgsmålet, om vi får kalk nok gennem andet end mælk, er, at over 90 % af jordens befolkning gør. I mange kulturer, hvor man ikke er vant til at drikke mælk, kan befolkningen simpelthen ikke tåle laktosen i mælken og bliver syge af at drikke den, men de får kalk nok!

Alle de andre aspekter med allergier osv., som sandsynligvis skyldes mælkeprodukter, nævner Sundhedsstyrelsen ikke med et ord.

Ninka-Bernadette Mauritson bruger mange ekspertudsagn i bogen for at underbygge sine pointer og snakker med almindelige familier, der har opnået tilsvarende positive effekter af at ændre på deres madvaner. Den er i det hele taget meget populært lagt an, med mange tips og tricks og opskrifter.

Jeg vil ikke her gå ind i detaljer om opskrifternes lødighed eller tage stilling til, om det smager godt, blot konstatere, at hun har ret i en masse pointer, selv om hun ikke selv har haft eller brugt den politiske ballast til at vurdere, hvad hun har været oppe imod. Så på trods af det sproglige kludder, mange gentagelser og trampen rundt i det samme vil jeg varmt anbefale almindelige familier med børn med almindelige sygdomme at læse den og i det mindste tænke over hendes budskaber.

Her er et link, hvis man vil læse på nettet: www.kernesundfamilie.dk

Ninka-Bernadette Mauritson:
Kernesund Familie sådan!
Politikens forlag, 2008

Vindueskoncerns tilskud på kant med loven

Privatisering og markedsgørelse har mange former. Senest forsøger Veluxkoncernen at købe sig ind i en daginstitution i Hørsholm. Koncernen vil med en pose penge på tre millioner kr. købe sig fortrinsret for dens ansattes børn til 20 pladser i en daginstitution. Helt efter amerikansk forbillede donerer vinduesmastodonten endvidere produkter, som skal gøre den pågældende daginstitution til en af landets fremmeste miljø og klimainstitutioner.

BUPL vender sig imod sådanne forsøg på at kunne springe en evt. venteliste over for personer med tilknytning til koncernen

Ældrepleje kræver mere end et varmt hjerte

De frivillige er hjertelig velkomne som besøgsvenner. Men de skal ikke deltage i plejen af ældre Ældrepleje kræver meget mere end et varmt hjerte. Det kræver faglig ekspertise, understregede FOA op til Frivillighedsrådets årsmøde. Også på dette område er der grund til at være på vagt overfor en nyliberal udvikling som kunne have interesse i en udvikling, hvor stramme budgetter og nedskæringer lukker op for nyliberale 'Pas-jer-selv' ideer.

Halve dagpenge spøger stadig

Regeringen har fået gennemført en vigtig del af sit store dagpengeangreb med overflytningen af ansvaret for al arbejdsformidling til kommunerne. Men det stiller den ikke tilfreds.

Selvom den har opgivet at røre ved dagpengeperioden og efterløn indtil næste år, så arbejdes der stadig videre med forsøg på enighed omkring andre angreb.

Regeringens forslag om at "afbureaukratisere" ungeindsatsen er således stadig på bordet.

'Afbureaukratisering' betyder her tvang og sanktioner for at få de ledige unge på SU og halve dagpenge.

Ny jobcenter-aftale

Arbejdsløse og kommuner sorteper

Væsentlige forringelser for de arbejdsløse, de nuværende og de mange flere kommende med krisen, er på vej

Indtil videre faldt regeringens "arbejdsmarkedsreform" med f.eks. halvering af dagpenge på gulvet som led i finanslovsforhandlingerne. Socialdemokraterne sprang fra af angst over for den bevægelse, som kunne udvikle sig oven på den økonomiske krise med konkurrencer og fyringer.

Men der har ikke været så meget fokus på, at regeringen sammen med DF, Ny Alliance og De Radikale har indgået en aftale, som på anden vis betyder forringede forhold for de arbejdsløse og bryder med 40 års praksis.

Med det nye tiltag vil regeringen eksportere det statslige ansvar for arbejdsmarkedspolitikken og dermed det økonomiske ansvar for de arbejdsløse over på kommunerne. Det er en ny variant af deres pisk og gulerod, som kan oversættes til 'økonomisk afstraffelse af arbejdsløse og af kommuner med høj ledighed'.

Kommunal skævvridning

Den nye aftale betyder, at kommunerne nu overtager udgifter til arbejdsløshedsdagpenge og beskæftigelsesindsatsen. Hele reformen er et led i regeringens såkaldte "incitamentspolitik", brugen af en økonomisk pisk. De kommuner, som 'holder ledigheden nede', bliver belønnet, mens de, der oplever en stigning i ledigheden, bliver straffet. Da dette hænger sammen med erhvervsstruktur og demografi, herunder befolk-

Felttoget mod arbejdsløse fortsætter

Foghs arbejdsmarkedskommission vil barsle med en endelig rapport i sommeren 2009 – og bringe 'nye' argumenter for nedskæringer i stilling

Selvom Fogh havde travlt med at få gennemført sin reaktionære dagpenge-reform, før krisen kradsede for dybt og antallet af arbejdsløse eksploderede er hans Arbejdsmarkedskommission, hvor skytset til nedskæringer hentes, langt fra færdig. Den arbejder ufortrødent videre og skal efter planen komme med sin endelige rapport midt på næste år.

Attentatet på de arbejdsløse med planerne om halvering af dagpengeperioden og væsentlig skrappe krav til genoptjeningsret faldt ikke mindst fordi

argumentet om, at der skulle skæres hos de arbejdsløse fordi der var brug for alle hænder, og mere til, faldt fladt på gulvet, da krisen brød ud med dens uundgåelige massefyringer.

Nu skal argumenterne justeres, og Arbejdsmarkedskommissionen retter allerede sigtet mod et nyt angrebsmål – det som kaldes 'det rummelige arbejdsmarked': at der skal være plads også til folk, som er handicappede eller ikke fuldt arbejdsdygtige. Ifølge økonomien Henrik Herløv Lund kan der ventes angreb især på tre områder: nemlig forslag til forringelse af fleksjob, førtidspension og sygedagpenge. Man kan se en gennemgang på sitet www.henrikherloevlund.dk

Hvad argumenterne for nye forringelser skal være har de fine folk i Arbejdsmarkedskommissionen altså godt et halvt år til at regne ud.

ningens aldersmæssige og sociale sammensætning, er der garanti for en socialt uretfærdig fordeling.

Ikke underligt har mange borgmestre protesteret mod planerne. De kender alt for godt regeringens økonomiske rammestyring og økonomisk afstraffelse, såfremt rammerne overskrides.

Samtidig er det en absolut regel, at regeringen underdriver sine skøn over antallet af ledige. Op til 30.000 ledige har regeringen skønnet for lavt i enkelte år.

- *Kommunerne risikerer at ende i en økonomisk fælde, hvis ledigheden stiger mere, end finansministeriet har skønnet året før*, udtaler 3F's formand Poul Erik Skov Christensen

Stiger udgifterne i en kommune i særlig grad på grund af den kommende arbejdsløshed og massefyringer i kommunerne, kræves det, at kommunerne i 'selvforvaltningens' navn finder ud af at gennemføre besparelser.

Resultatet kendes alt for godt med kommunale nedskæringer på den kommunale service på daginstitutioner og skoler eller ældreomsorg.

Under fattigdomsgrænsen

For de arbejdsløse og her ikke mindst de langtidsløse betyder dette nye system yderligere pres efter devisen *vind eller forsvind*.

Endnu flere vil forsvinde over på kontanthjælpen, dvs. dømmes til en tilværelse på eksistensminimum, under fattigdomsgrænsen.

Som bekendt har Fogh-regeringen blankt afvist at sætte en fattigdomsgrænse for ikke at få konstateret, at fattigdom er et reelt problem også i Danmark, og dermed at dens asociale politik skaber fattige.

Til gengæld har Københavns og Odense kommuner nu som de første undersøgt antallet af fattige.

I København har en undersøgelse konkluderet, at det drejer sig om 66.000 borgere eller *hver sjette indbygger*. I Odense viser en undersøgelse fra Syddansk Universitet, at 6.621 personer må leve for under halvdelen af middelindkomsten. Det svarer til 6.079 kroner om måneden efter skat. Et beløb, der skal dække både de faste udgifter og forbrug.

Den nye jobcenteraftale vil ikke reducere antallet.

Min chaufførkollega Jan og jeg selv, sagde hunden, har et fortrinligt samarbejde, hvilket arbejdet også kræver. Vi har nemlig valgt at komprimere vore 34 ugentlige arbejdstimer på fire dage, hvilket udløser en forlænget weekend hver uge. Det har afgjort sin charme, men også afledte problemer. Når den ene er på ferie, har fri eller er syg, betyder det 45 timers arbejde om ugen. En ferieperiode på tre uger med 11 ekstra timer pr. uge kan mærkes – blot ikke på pengepungen. Overarbejdet skal afspadseres til almindelig time for time-betaling. Det kan vi takke vore forbundsledere for, og deres ivrighed for at tegne fleksible overenskomster. Tak for kaffe.

Jan og jeg har været makkere i snart to år, og der har aldrig været grus i maskineriet. Fridage, afspadsering og ferie meldes i god tid og modtages af kollegaen som et faktum, der må efterkommes.

Vores indbyrdes gode humør og harmoni har dels en afsmittende effekt og er samtidig en vigtig forudsætning for vores indbyrdes afhængighed og forståelse. Humoren smitter også af på dagcentrets brugere, hvoraf langt de fleste holder af den sarkastiske, spydige og til tider lettere bidende jokes.

For et par uger siden blev vi sågar på den konto nævnt i den så feterede radioudsendelse "Giro 413":

"Til chaufførerne Jan og Flemming fra en af de få tavse, der nyder underholdningen i bussen: Tak for jeres hjælpsomhed, jeres gode humør – og ikke mindst jeres humor."

Det skabte en del jalousi hos de øvrige kollegaer, men det får være. Jan mente i øvrigt, at vi skulle samle ind i min overmund. Det var en aflevering, der ville frem. Så nu er det mig, der har serveretten. Han kan vente sig – og vi kan tåle det. Det er jo immervæk de krydderier, der sætter lidt kulør på arbejdsdagen.

Så er det jo en fordel, når selviroen er på plads. Derfor har vi heller ikke vanskeligt ved at hænge os selv

Sommer

ud, når vi har begået en brøler.

Forrige weekend havde Jan den glæde at skulle til navnefest med sit barnebarn nummer to. Som han sagde, da han blev farfar første gang:

- *Det er stærkt vanedannende.*

Også på det felt har han distance-ret mig. Det gælder nemlig også for hans tilbagetræden fra arbejdsmarkedet, som han allerede kan realisere med sit fyldte tresindstyvende år og ret til efterløn. Jeg er bagud med 1.584 arbejdsdage. Surt show.

Nu er det jo sådan, at bedsteforældre altid har bedre plads i fryseren, end børnene har, så da tiden for navnefesten nærmede sig, tilbød Jan og hans viv Anne-Dorte assistance. Jan påtog sig det ærefulde hverv og ansvar at være manden, der huskede at tage varerne ud til tiden, så de kunne nå at tø op og tilberedes til glæde for gæsternes ganer. Ansvar tyngede så meget, at han valgte at stille alarmuret:

- *Det ringede da også*

fuldstændigt præcist, betroede han mig næste morgen.

- *Jeg glemte blot at tage maden ud af fryseren.*

Det er i disse situationer, at vi minder hinanden om vores alt for fremherskende senil demens, og af samme årsag har vedkommende vundet kalde-navnet *civilbetjent* resten af dagen. Jeg hyggede mig ved situationen og ventede spændt på fortsættelsen:

- *Jeg kunne jo ikke løbe fra min brøler, så jeg var ikke specielt kry, da jeg mødte op*, fortsatte Jan.

- *Alt forløb sådan set meget fredeligt, indtil min svigersøn tog ordet. Han måtte jo undskylde forsinkelsen af maden, hvorefter han med en armbevægelse fik trukket mig ind i midten af selskabet.*

- *Forsinkelsen kan vi takke hr. Sommer her for.*

Den sved. Jan stod tilbage med røde ører ved tanken om tv-serien *Sommer*.

Reno

Krisen truer pension og privatbolig

Af Kaj Rudi Rasmussen

Billeder fra forårets overenskomstkamp, hvor fagtoppens forræderi betød reallønnedgang. Nu trues pension og bolig, forbrugspriserne stiger – og lønnen kan ikke følge med.

Det blev en øvelse i, hvordan man redder kapitalgrupperne i realkreditbranchen og forsikrings- og pensionselskaberne og samtidig dæmper klassekampen og forhindrer oprør i gaderne. For hvad ville der ske, hvis 30.000 boligejere må forlade hus og hjem, og titusinder af pensionisters opsparede formuer ikke kan udbetales? Og hvordan forhindres dette?

Dette var øvelsen for regeringen i weekenden 31. oktober til 2. november.

Regeringen og medierne kaldte det en redningspakke for boligejere og pensioner. Især blev det fremhævet, at boligejere med de mere risikobetonede lån fremover ville kunne sove mere roligt om natten.

Men hvad der reklameres op som godt for menigmand og som en redning af ham/hende, er i virkelighedens verden en redningsplan, der i første række skal redde ejendomsinvestorerne og pensions- og forsikringselskaberne.

Espersens redningsplan faldt i to dele: dels en redning af ejendomsinvestorerne, og dels det samme for pensions- og forsikringselskaberne.

Midlertidig redning af boligbranchen

For at finansiere boligpakken blev der stjålet 22 mia. kr. fra Den Sociale Pensionsfond til massive opkøb af usikre boliglån for at holde hånden under storfinansens inden for bolig- og byggebranchen. Dette blev først og fremmest gjort, for at realkre-

ditinstitutionerne ikke skulle lide tabene og stå i risiko for at gå konkurs, en situation, som mest massivt ville opstå, når boligspekulanter som stor-entreprenører, bygherrerne og ejerne af storcentre, kontorhuse og lignende ikke længere ville se sig i stand til at betale renterne og afdragene på deres meget risikobetonede låntagninger.

Korthusene ville ramle sammen, i takt med at lånene skal omkonverteres her i november og december. Renterne forventes nemlig at blive noget dyrere, da en følge af krisen er, at prisen på lån af penge er forhøjet.

I anden række ville det være en hjælp til det private boligmarked med den hensigt at undgå eller udskyde et delvist kollaps i parcelhus- og ejerlejlighedsmarkedet. Udsigten var nemlig den, at omkring 30.000 boligejere ikke ville kunne betale deres terminer efter omlægning af deres risikolån før nytår eller som følge af, at de simpelthen ikke kunne betale renter og afdrag ved arbejdsløshed, sygdom, skilsmisse eller pensionering.

180.000 boligejere med flexlån vil også få gavn af boligpakken. Det er beregnet, at en boligejer med en bolig til en gennemsnitspris vil spare omkring 3.000 kr. pr. år. Økonomi- og erhvervsminister Lene Espersen selv vil med sit afdragsfrie flexlån på 4.560.000 kroner spare i omegnen af 40.000 kr. i 2009 (ifølge Ekstra Bladet).

Man kan kun gisne om, hvor mange tusinder eller hundredetusinder af kroner de store ejendomsinvestorer vil komme til at spare på ordningen.

Men krisehjælpen er en stakket frist. For alle kapitalistiske pejlemærker peger i retning af en fortsat skærpet uddybning af boligkrisen. En hel række selskaber med i fingrene i ejendomsinvestering står på randen af konkurs, ligesom mange

Økonomi- og finansminister Lene Espersens første store dåd på sin post blev at skabe en hjælpepakke til ejendomsspekulanterne og forsikringselskaberne

oppustede byggeprojekter enten er gået i stå eller står umiddelbart over for at gå i stå. Den mest omtalte spekulant er selskabet Steen Bryde, som forsøger at vride sig uden om den totale fallit. Dette vil især ramme byggeprojekter i landets største byer med centrum i København, hvor fremtidsvisionen måske ikke er prangende havnebyggerier og højhusprestigeprojekter, men et landskab med byggetomter, halvfærdige storcentre, som det er tilfældet i Odense.

Øde områder, hvor der ikke alligevel blev muligt at finansiere spekulationsbyggerier. For eksempel står de store visioner med Århus Havn som en ny hightech-havneby i en risiko for fiasko. Ikke nok med at byen dels skulle finansieres med islandske spekulative luftpenge, men også flere boligselskaber har trukket følehornene til sig.

Pensions- og forsikringselskaberne ønskes sikret

På pensions- og forsikringsområdet er situationen som følger:

Med liberalisering af brancherne de seneste år er det blevet muligt, at selskaberne kan spekulere

med borgernes indbetalinger. Det er jo indbetalinger, hvor den enkelte sikrer sig en relativ tryk fremtid dels ved sygdom, og især når man når pensionsalderen, men disse indbetalinger er der blevet spekuleret hæmningsløst med. De såkaldte Bonuskasser, som selskaberne kan bruge til spekulationer i bolig og andre lukrative forretninger, er dels blevet slunkne gennem investeringer, og dels tømt mere eller mindre helt gennem kurstab i kraft af, at spekulationsgevinster er tabt i finanskrisens malstrøm.

Det betyder så, at bestyrelserne i selskaberne har valgt at stikke snablerne ned i "garanti"-kasserne for at dække underskuddene i "bonus"-kasserne. Man har altså taget fra de kasser, der er forbeholdt udbetaling af forsikring og pension til de håbefulde personer, der tror, at deres opsparede pension og forsikring er urørlige. Lene Espersen, regeringen og hele boligbranchen så et snarligt kollaps forude, ikke blot på boligmarkedet, men også et kollaps på markedet for forsikring af det store flertals opsparede værdier til sikring af fremtiden for den enkelte.

Også her måtte overkapitalisten staten igen handle på alle kapitalisters vegne. Idet pensions- og forsikringsmarkedet traditionelt har deres største investeringer i boligmarkedet og derfor optræder som store ejendomsinvestorer, vil de 22 mia. fra Den Sociale Pensionsfond også i høj grad komme dem til gode.

I forhold til de slunkne kasser til udbetaling af menigmænds pensioner måtte der også handles fra regeringens side. Dette blev ikke gjort med kolde kontanter, men med en gentleman agreement mellem regeringen og finanstilsynet på den ene side og pensions- og forsikringselskaberne på den anden. Aftalen består i, at selskaberne, i konkurrencens helige navn, ikke

skal betale så høje indlånsrenter til for at holde på indskyderne (man skal forsøge at holde sig til at udbetale maks. 5,5 % og helst 4,5 %), men så i stedet må tage højere gebyrer af den forsikringskunde, der vil flytte sine pensionspenge til et andet selskab eller trække pengene ud i "utide" (man må nu tage op til 15 % i strafgebyr).

Dels sikrer det selskaberne mod ufin konkurrence, dels er det en barriere mod, at pensionspengene og forsikringspengene bliver trukket ud, hvis dagligdagens husholdningskasse bliver for slunken i hjemmene.

Det vil nemlig igen betyde, at selskaberne vil miste penge og hurtigere stå over for en truende konkurs.

Utilfredsheden skal dæmpes

Man kan ikke i denne omgang påstå, at de små i samfundet ikke har fået en vis hjælp af en krisepakke.

Men hjælpen baserer sig på, at hvis de 30.000 boligejere ikke kan betale renter eller afdrag, vil det udløse to former for laviner. En lavine på baggrund af de omtalte konkurser på det private boligmarked, en anden lavine af konkurser i hele realkredit- pensions og forsikringssektoren med de alvorlige følgevirkninger med akut skærpet krise, det ville få, med et kæmpe tillidsbrud i befolkningen til de kapitalistiske regeringer og den dermed øgede mulighed for skærpede klassekampe i Danmark.

Fuppet igen?

Af Paul Craig Roberts

Obama, Rahmbo og afslutningen på det nye amerikanske århundrede

DOKUMENTATION

Hvis den forandring, som den nyvalgte præsidentkandidat Obama har lovet, indbefatter standsning af Amerikas aggresionskrige og et stop for magtfulde finansielle interessers rovdrift på skatteyderne, hvad forklarer så Obamas valg af udenrigspolitiske og økonomiske rådgivere?

Obamas valg af Rahm Emanuel som stabschef i Det Hvide Hus er bestemt et signal om, at det vil være slut på forandringen med valget af Obama. Den eneste ændring ved den nye administration vil være ansigterne.

Rahm Emanuel er tilhænger af Bushs invasion af Irak. Emanuel kom fremad i Det demokratiske parti i kraft af sin rolle som fundraiser i forbindelse med AIPAC. Han er en urokkelig tilhænger af American Israeli Public Affairs Committee og kommer fra en terroristfamilie. Hans far var medlem af Irgun, en jødisk terrororganisation, der brugte vold til at drive briterne og palæstinskerne ud af Palæstina med det formål at skabe en jødisk stat. Under Golfkrigen i 1991 tjente Rahm Emanuel som frivillig i den israelske hær. Han var medlem af Freddie Macs bestyrelse og modtog 231.655 dollars i direktionshonorarer i 2001. Wikipedia: "I den tid, Emanuel sad i bestyrelsen, var Freddie Mac plaget af skandaler om valgbidrag og uregelmæssigheder i bogholderiet."

I sin artikel 'Hail to the Chief' på web-siden Counterpunch beskriver Alexander Cockburn Emanuel som 'en super-Likudnik-høg', der som formand for den demokratiske kongresvalgkomité i 2006 "gjorde sig store anstrengelser for få fjernet demokratiske antikrigskandidater".

Mismodige venner i den israelske fredsbevægelse spørger: "Hvad har denne mand at gøre i Obamas administration?"

Valget af Obama var nødvendigt som det eneste middel, amerikanerne havde

Den stærkt pro-israelske Hillary Clinton som udenrigsminister vil være endnu en understregning af at der ikke sker væsentlige ændringer i USAs politik i Mellemøsten

til at drage republikanerne til ansvar for deres forbrydelser imod forfatningen og menneskerettighederne, for deres krænkelse af amerikanske og internationale love, for deres løgne og bedrag og for deres finansielle fiflerier.

En redaktionel leder i *Pravda* formulerer det sådan: "Kun Satan ville have været værre end Bush-regimet. Derfor kunne man hævde, at den nye administration i USA aldrig kan blive værre end den, der har skilt amerikaneres hjerter og hjerner fra deres brødre i det internationale samfund, et rædselsregime, der rystede resten af verden med en 'shock and awe'-taktik i form af koncentrationslejre, tortur, masse mord og totalt fravær af respekt for international lov."

Men Obamas rådgivere er hentet fra den samme flok af Washington-banditter og Wall Street-bankstere som i hans forgængeres administration. Richard Holbrooke var viceforsvarsminister og ambassadør i Clinton-administrationen. Han gennemførte NATO's udvidelsespolitik og var ansvarlig for placeringen af militæralliancen ved Ruslands grænse i krænkelse af Reagans løfte til Gorbatsjov. Holbrooke er også forbundet med Clinton-administrationens ulovlige bombing af Serbien, en krigsforbrydelse, der dræbte både civile og også kinesiske diplomater. Kan Holbrooke ikke selv regnes som neocon, så er han tæt forbundet med dem.

Madeleine Albright er Clinton-æraens forsvarsminister, som fortalte Leslie Stahl (i programmet '60 Minutes'), at den amerikanske sanktionspolitik, der resulterede

i hundredtusinder irakiske børns død, tjente formål, der var tilstrækkeligt vigtige til at berettiggte børnenes død. Med Albrights berygtede ord: "Vi mener, at det var prisen værd." Wikipedia rapporterer, at denne amoralske dame var virksom i New York Stock Exchanges bestyrelse, samtidig med at Dick Grassos returkommissionsskandale til 187,5 millioner dollars rullede. (1)

Dennis Ross (2) har langvarige forbindelser til de israelsk-palæstinensiske 'fredsforhandlinger'. Et medlem af hans team fra Clinton-tiden, Aaron David Miller (3), skrev, at den amerikanske forhandlingsdelegation i 1999-2000 under ledelse af Ross fungerede som Israels advokat: "Vi var nødt til at køre alting i overensstemmelse med 'Israel first'. Dette berøvede vores politik den uafhængighed og fleksibilitet, der var nødvendig i forbindelse med seriøs fredsmægling. Hvis vi ikke kunne lægge vores forslag på bordet uden at tjekke dem med israelerne først og nægtede at reagere, hvis de sagde nej, hvor effektiv kunne vores mægling så være?"

Ifølge Wikipedia er Ross "formand for en ny Jerusalem-baseret tænketank, Jewish People Policy Planning Institute, finansieret og grundlagt af Jewish Agency."

Dette er tydeligvis ikke en rådgivergruppe, der kan forventes at standse Amerikas krige imod Israels fjender eller tvinge den israelske regering til at acceptere de nødvendige betingelser for en virkelig fred i Mellemøsten.

Ralph Nader har på forhånd set så

Hvad bringer Obama

langt. I hans *'Åbne brev til Barack Obama'* (3. november 2008) gjorde Nader Obama opmærksom på, at hans "omdømmelse fra en velformuleret fortæller for palæstinensiske rettigheder ... til en ditto for den israelske hardline-AIPAC-lobby" bringer Obama i konflikt med "et flertal af de jødiske amerikanere" og "64 pct. af israelerne".

Nader citerer den israelske forfatter og fredsadvokat Uri Avnerys beskrivelse af Obamas fremtræden for AIPAC som en optræden, der "slog alle rekorder i hensende til underdanighed og sleskhed".

Nader fordømmer Obama for hans "totale mangel på politisk mod ved at bøje sig for hardlinernes krav om at forbyde tidligere præsident Jimmy Carter at tale ved Det demokratiske partis landsmøde". Carter, der tilvejebragte den eneste meningsfulde fredsoverenskomst mellem israelerne og araberne, er blevet dæmoniseret af den magtfulde AIPAC-lobby for at kritisere Israels apartheidpolitik over for palæstinenserne, hvis territorium Israel besætter med magt.

Obamas økonomiske team er lige så slemt. Dets stjerne er Robert Rubin, den 'bankster', der var finansminister i Clinton-administrationen. Rubin har ansvaret for ophævelsen af Glass-Steagall-loven og dermed ansvaret for den nuværende finansielle krise. I sit brev til Obama gør Nader opmærksom på, at Obama modtog kampagnebidrag i en størrelsesorden uden fortilfælde fra selskaber og Wall Street-interesser. "Aldrig før har en demokratisk præsidentkandidat opnået denne førerstilling i forhold til sin republikanske modpart."

Obamas sejrstale var fremragende. Tv-kameraernes scanning af ansigterne blandt tilhørerne viste det håb og den tro, der med lynets hast tillagdes præsident-skabet. Men Obama kan ikke bringe forandring til Washington. Der er ingen i Washington-banden, han vil kunne udnævne, der er i stand til at tilvejebringe forandring. Hvis Obama skulle rette søgelyset uden for den sædvanlige gruppe, vil ingen, der kan mistænkes for at ville skabe forandring, blive godkendt af senatet. Magtfulde interessegrupper – AIPAC, det militære og sikkerhedsmæssige kompleks, Wall Street – bruger deres politiske indflydelse til at blokere for uacceptable udnævnelser.

Som Alexander Cockburn (fra

Counterpunch) sagde om Obama i en klumme før valget: "Aldrig har fortidens døde hånd haft en 'reformkandidat' så sikkert i sine kløer."

Obama bekræftede Cockburns vurdering på sin første pressekonference som valgt præsidentkandidat. Idet han så bort fra den enstemmige vurdering fra det amerikanske efterretningsvæsen, der konkluderede, at Iran har stoppet arbejdet med kernevåben for fem år siden, og ignorerede Det internationale atomenergiagenturs vedholdende påvisning af, at intet atommateriale fra Irans civile atomreaktorer er blevet overført til rustningsformål, fortsatte Obama med udfald hentet fra Israel-lobbyens propaganda og anklagede Iran for "udvikling af kernevåben", og han lovede at "forhindre det i at ske".

Den forandring, der er ved at ske i Amerika, har intet at gøre med Obama. Forandringen kommer fra den finansielle krise, der er frembragt af Wall Streets grådighed og uansvarlighed, fra den amerikanske dollars udhulede rolle som reservevaluta, fra utallige udpantninger i boligsektoren, fra offshoring af millioner af Amerikas bedste job, fra en stadigt dybere recession, fra den amerikanske fabriksindustri grundpiller – Ford og GM – der tigger regeringen om skatteydernes penge for at fortsætte sin eksistens, og fra budget- og handelsunderskud, der er for store til at blive dækket med normale midler.

Traditionelt tager regeringen sin tilflugt til penge- og skattepolitik for at løfte økonomien ud af recession. Men lette penge fungerer ikke. Renterne er allerede for lave, og den monetære vækst er allerede høj, og alligevel stiger arbejdsløsheden. Budgetunderskuddet er allerede enormt, har sat verdensrekord, og det røde blæk (*på regnskabernes bundlinje, o.a.*) stimulerer ikke økonomien. Kan selv lavere renter og endnu højere budgetunderskud hjælpe en økonomi, der er flyttet til udlandet og har efterladt arbejdsløse forbrugere overbebyrdet med gæld?

Hvor meget mere kan regeringen låne? Amerikas udenlandske kreditorer stiller dette spørgsmål. Et officielt organ for det regerende kinesiske parti opfordrede for nylig asiatiske og europæiske lande til at "fjerne den amerikanske dollar fra deres direkte handelsrelationer og kun stole på deres egne valutaer". "Hvorfor," spørger

en anden kinesisk publikation, "skulle Kina hjælpe USA med at stifte gæld uden ende i troen på, at USA's nationale kredit kan udvides uden grænser?"

Verden er blevet træt af amerikansk hegemoni og har fået nok af amerikansk arrogance. Amerikas omdømme er i laser: den finansielle katastrofe, det endeløse røde blæk. Abu Ghraib, Gitmo, CIA-flyvninger til fængsler i andre lande, tortur, ulovlige krige baseret på løgne og bedrag, disrespekt for andre landes suverænitæt, krigsforbrydelser, tilsidesættelse af international lov og Geneve-konventionerne, angreb på *habeas corpus* (*sigtelses rettigheder, o.a.*) og magtdelingens forfatningsbestemte principper (*lovgivende, dømmende og udøvende*), en indenrigspolitisk politistat, konstant indblanding i andre landes interne anliggender, bundløst hykleri.

Den forandring, der er på vej, er afslutningen på det amerikanske imperium. Hegemonen er løbet tør for penge og indflydelse.

Obama som 'Amerikas første sorte præsident' vil skabe håb og således tillade forestillingen at fortsætte lidt længere. Men Det Nye Amerikanske Århundrede er allerede forbi.

Paul Craig Roberts var vicefinansminister i Reagan-regeringen og en af de skarpeste kritikere af Bush-regimet fra det amerikanske establishment

Oversættelse: Hans Pendrup for Stop Terrorkrigen efter Counterpunch 10. november 2008

Noter ved oversætteren:

1) **Richard A. Grasso** (f. 1946) var øverste chef for børsen i New York fra 1995 til 2003, hvor han blev tvunget til at træde tilbage efter afsløringen af den nævnte skandale til 140 mia. dollars til fordel for sine 'forretningsvenner'.

2) **Dennis B. Ross** (f. 1948) var direktør i udenrigsministeriet under George H. W. Bush og særlig Mellemosten-koordinator under Bill Clinton. Som udsending og chefforhandler for både en republikansk og demokratisk præsident har Ross spillet en hovedrolle i udformningen af USA's 'fredsmægler'-rolle i Mellemosten.

3) **Aaron David Miller** (f. 1949) er Mellemosten-analytiker, forfatter og forhandler. Har været rådgiver for seks amerikanske udenrigsministre. Forlod udenrigsministeriet i 2003.

*Imperialistiske stater overvejer intervention***Kampe fortsætter i det østlige Congo***Af Abayomi Azikiwe*

Hvorfor er der igen blodig krig i Congo? Et regionalt topmøde har ikke formået at løse krisen Bag 'oprørsgeneralen' Nkunda står USA – og intet tyder på et kursskifte over for Afrika med valget af Barack Obama som præsident

Et regionalt topmøde om den voldsomme konflikt i den østlige del af Den demokratiske republik Congo (DCR) fandt sted den 7. november i Kenyas hovedstad Nairobi. Syv afrikanske stater havde sendt repræsentanter til mødet, der var designet til at udvikle en plan for fred og stabilitet i de nordlige Kivo område.

Vilde sammenstød mellem det congolesiske militær (FARDC) og det oprørske Den Nationale Kongres for Forsvaret af Folket (CNDP) har resulteret i fordrivelse af tusinder af mennesker.

Blandt de ledende politiske personligheder på topmødet i Nairobi var præsident Jakaya Kikwete fra Tanzania, for tiden overhoved for Den Afrikanske Union, præsident Yoweri Museveni fra Uganda, den kenyanske udenrigsminister Moses Wetang'ula, præsident Pierre Nkurenziza fra Burundi, præsident Paul Kagame fra Rwanda, præsident Joseph Kabila fra DRC og tidligere præsident Olusegun Obasanjo fra Nigeria, som var blevet udpeget af FN's særlige udsending til DRC.

Lederen af det oprørske CNDP, tidligere general Laurent Nkunda, var ikke inviteret med til mødet. Han udsendte en erklæring, der betegnede samtalerne som irrelevante, da de udelukkede hans organisation, som har angrebet adskillige byer i den nordlige Kivu region.

Den frafaldne general Nkunda påstår, at han forsvarer Tutsi folket i det østlige Congo mod angreb, der rettes mod dem fra tidligere Hutu-militser,

Oprørslederen, den tidligere general Laurent Nkunda, er en gammelkendt krigsforbryder, der støttes af USA og Congos naboland Rwanda. Han råder over 10.000 soldater og erklærer, at han vil stoppe samarbejdsaftalen mellem Congos regering og Kina, der er Kabila-regeringens nærmeste samarbejdspartner

som gennemførte folkedrabsangreb i Rwanda i løbet af 1994. Mange af disse militsmedlemmer flygtede til DRC efter den Rwandiske Patriotiske Fronts erobring af magten i august 1994.

Kritik af FN-styrke

Udover de afrikanske ledere var FN repræsenteret ved generalsekretær Ban Ki-Moon, og der var også udsendinge fra EU tilstede samt den amerikanske assisterende statssekretær for afrikanske anliggender, Jendayi Frazer.

I løbet af topmødet kritiserede de afrikanske ledere FN's fredsbevarende styrker i DRC for deres mislykkede forsøg på at garantere sikkerheden for den civile befolkning i den østlige del. Selv Ban Ki-Moon indrømmede, at den 17.000 mand store styrke, kendt som Monuc, var "belastet til grænsen".

Som konklusion på topmødet i Nairobi, blev der udsendt et kommuniké, der erklærede, at de regionale stater skulle sende militære styrker om nødvendigt "og ikke stå på *stand-by* som vidner til

uophørlige destruktive voldelige handlinger mod uskyldige mennesker".

Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab, der omfatter 14 lande, herunder DRC, forpligtigede sig til at sende tropper for at stabilisere situationen i den østlige del af landet. Tomaz Salamó, eksekutivsekretær for SAUF "udtalte i en erklæring, at gruppen også ville sende militære rådgivere til Den demokratiske republik Congo og ikke passivt vil se på, at situationen forværres". (*Reuters 9. november*)

Oprørsangreb skaber humanitær krise

Siden genoptagelsen af kampene i det østlige Congo i august har op imod 250.000 mennesker været tvunget til at forlade deres hjem ifølge humanitære organisationer. Den fransk baserede gruppe 'Læger uden Grænser' har advaret om muligheden for en kolera epidemi, som et resultat af leveforholdene i nødhjælpslejrene for de internt fordrevne mennesker.

”Der er mange fordrevne mennesker i området, der lever under elendige sanitære forhold. Alle risiko faktorer er til stede for et udbrud af en kæmpe epidemi”, mener Læger uden Grænsers lokale nødhjælps programkoordinator Megan Hunter (AFP 9. november)

Ny front åbnet samtidig med rygter om angolanske troppebevægelser

Nye kampe mellem den Congos hær og oprørske CNDP styrker langs grænsen mellem Nord Kivo og Syd Kivo provinserne ved Ngungo blev reporteret 9. november. Mai Mai militser, der er pro regeringen, deltog i kampene mod oprørerne.

FN sagde, at sammenstødene startede før daggry og foranledigede tusinder af nye mennesker på flugt. Samtidig var der et stigende antal rapporter om, at nabolandet Angola har sendt tropper ind i DRC for at forsvare præsident Joseph Kabilas regering. DRCs planlægningsminister Alexis Thambwe Mwamba udtaler, at selvom der ikke er angolanske tropper i DRC i øjeblikket, så ”er Angolas holdning uden tvivl at støtte Congo”. (AFP 9. november)

Som reaktion på disse rapporter om angolansk militær indblanding som støtte til Kabila-regeringen, udtaler det oprørske CNDP, der støttes af nabolandet Rwanda, at ”angolanske tropper i det østlige DRC kan sprede vold i hele området”.

”Man risikerer at sætte hele regionen omkring De Store Søer i brand”, udtaler Bertrand Bisimwa, talsmand for CNDP: ”Det viser regeringens villighed til at involvere tidligere internationale krigsmagere i den nuværende krise”.

Angola var sammen med Zimbabwe og Namibia et af de lande, der udstationerede tropper mellem 1998 og 2003 for at afværge en amerikansk støttet invasion fra Rwandas og Ugandas side med det formål at vælte Congos centrale regering i Kinshasa.

Vil det amerikanske valg forandre politikken overfor Afrika?

Valget af senator Barack Obama, som præsident for USA er blevet mødt af stor jubel på det afrikanske kontinent. Obama, hvis far er født i Kenya,

Fattigdommen i Congo er enorm. Hvert tredje barn er underernæret. 2 millioner er døde som følge af krigshandlinger. Børnedødeligheden er enorm 6 ud af 10 børn bliver mindre end fem år gamle.

nyder udbredt støtte i hele området. I Kenya har regeringen erklæret. 6. november som national helligdag for at fejre Obamas overvældende sejr.

Ikke desto mindre har den drivende kraft i den amerikanske udenrigspolitik i Afrika været ønsket om strategiske mineral ressourcer og olie. USA har spillet en vigtig rolle i den økonomiske

underudvikling af Congo i kolonialismens epoke.

Da det tidligere Belgisk Congo blev uafhængigt i 1960, satte Eisenhower-administrationen sig for at snigmyrde Congos første statsminister Patrice Lumumba, en revolutionær leder, der nød stor støtte over hele landet. Efter at have væltet Lumumba og mordet på ham i januar 1961, spillede USA en afgørende rolle i at forhindre, at de progressive og revolutionære kræfter i landet generobrede magten.

Indtil i dag har der ikke været indikationer på et fundamentalt skifte i de amerikanske imperialistiske udenrigspolitiske bud i retning Afrika.

Selv under en ny Obama administration, vil den amerikanske regering gøre forsøg på at uddybe sin direkte militære indblanding i DRC eller andre afrikanske lande. Den vil blive mødt af voldsom modstand fra de amerikanske massers side.

Abayomi Azikiwe er redaktør af Pan-African News Wire og har skrevet omfattende om den nuværende situation i Den demokratiske Republik Congo.

Oversat af KP efter Workers World.

Fakta om Congo

Patrice Lumumba

Landet er 55 gange større end Danmark og har skønnet 66 mio. indbyggere, fordelt på mere end 200 etniske grupperinger, hvoraf hovedparten er bantu. Som nabolandet Angola er landet rigt på mineraler, hvad der som for de olierige landes vedkommende har

gjort det til et stadigt mål for imperialistisk intervention og krigsanstiftelse. Siden 2. verdenskrig har utallige krige hærget landet, som har dræbt mere end 3 millioner mennesker. Et lignende antal anslås at være interne flygtninge.

Congo var en koloni under Belgien, der styrede med uhørt brutalitet. Først i 1960 trak Belgien sig – og antiimperialisten og frihedshelten Patrice Lumumba blev valgt til præsident, men styrtet med hjælp fra USA og Europa, kun få måneder efter magtovertagelsen. Den brutale vestligt støttede diktator Mobuto Sese Seko holdt brandudsalg af landets ressourcer, indtil Laurent Kabila kom til magten i 1997. Han blev myrdet i januar 2001, og blev efterfulgt af sønnen Joseph Kabila, den nuværende præsident.

Nogle billeder fra mit liv

Af B.C. Andersen, fortalt til en kammerat

Den kræftsyge digter B.C. Andersen fortæller her – ved hjælp af en båndoptager og en kammerat – erindringsglimt fra sit liv som forkæmper for arbejderklassen

Jeg er opvokset ved min bedstefar og bedstemor; til forskel fra mange andre på daværende tidspunkt, behøvede jeg ikke at have byplads eller være svejer. Jeg fik hvad jeg havde brug for og manglede ikke noget, men jeg ville jo gerne stå mig med alle de øvrige i gaden og alle de øvrige i skolen. Jeg er født i sådan en gade hvor det var arbejderklassen der boede der, og gik på en skole, hvor det var arbejderklassens børn der gik.

Min opvækst hos mine bedsteforældre har jeg beskrevet i tre digte: *6 år gammel* fra digtsamlingen *'Varmt møde i en kold krig'*. Kom ræk mig din hånd som står i et af Kulturkampens numre fra 80'erne. *Kom sæt dig* som blev bragt i Kommunistisk Politik i år. De kan læses i forlængelse af hinanden og er vel en slags historisk rids omkring min opvækst, og hvad der har præget mig, og hvorfor jeg søgte det revolutionære allerede som 13-14 årig.

Da jeg kom i 6. klasse blev jeg aktiv i folkeskolen og blev senere elevrådsformand. Jeg blev aktiv i det skolepolitiske arbejde, vi begyndte at lave en sammenslutning af elevråd i Randers, som var for alle folkeskolerne.

Jeg overtog så en byplads efter min bedste klassekammerat, der var så uheldig at brække benet. Det var en virkelig fin plads og kunne næsten betegnes som en "arbejderaristokratisk stilling"; jeg fik 50 kr. om ugen for at køre rundt med sko i udvalg til de finere velaflagte burgøjsere der boede oppe i byen. Konerne kunne jo ikke selv bevæge sig ned i en skotøjsforretning og hente sko og støvler - næ næ, det foregik på den måde, at de ringede ned og fik bestyrelsen af 'Den Gyldne Støvle' til at sende et større udvalg af fodtøj op til dem. Det

B.C. Andersen sommeren 2008

var mit job, og jeg lagde selv cykel til, det var derfor jeg fik 50 kr. om ugen for det. Man skulle velklædt, og - havde jeg nær sagt - ikke ligne sådan en af de der proletarunger.

I den forbindelse kom jeg tæt på nogle sjove typer blandt de der burgøjsere, jeg husker især – det var vel en ynkelig skæbne når det kom til stykket – storentreprenørens kone her i byen, fru Arnholm, om hvem der gik en masse rygter, fordi hun var noget af en særting. De boede tilbagetrukket op af en bakke med en lang allé, i en stor dyster villa. Der skulle man komme op med det her udvalg og ringe pænt på, og så gå lidt ned af alléen og vente lidt, før man gik op til døren igen, så lå der penge for det hun evt. havde købt. Det undrede mig meget, men jeg fandt så ud af gennem de andre bydrenge i byen der var ansat ved andre handlende, at det var den måde konen praktiserede sine indkøb på. Hun viste sig ikke i dagens lys. Om hun havde grund til det skal jeg ikke kunne sige, for jeg har aldrig set hende. Det var min første byplads.

En by under forandring

Senere kom jeg om eftermiddagen ned til Vorbæks tømmerhandel som senere er blevet opkøbt af Silvan og hvad det nu hedder. Der var jeg nede i isenkræm-

merafdelingen, hvor jeg kørte rundt med regninger og også af og til hjalp med at læsse en lastbil med brædder og sådan noget, der skulle ud til en mindre håndværksmester. Det faldt mere i min smag fordi dér skulle man bruge sine kræfter. Der blev jeg også arbejdsdreng nede i en kort periode, men syntes ikke rigtig om det, fordi der var stor standsforskel. Altså jeg skulle spise sammen arbejdsmændene, hvilket jeg ikke havde noget imod, men jeg kunne ikke klare at dem, der arbejdede ovre i isenkram, ikke følte sig gode nok til at spise ovre ved vi andre. Og så gad jeg sgu ikke snakke med dem; til sidst så jeg sad bare og lavede det jeg blev sat til og lave og så ydede jeg ikke mere for den 25 øre. Og det var de så nok blevet træt af og syntes jeg var en sær gut.

Så gik jeg i skole og tog teknisk forberedelseseksamen, men jeg ville hellere tjene nogle penge. Og fik et job som chauffør medhjælper hos Tæppe Olsen. Dér gik det første gang op for mig, at der også var classeskel ude på landet; jeg husker vi en gang kørte rundt næsten en hel formiddag med en sådan en stue bestående af en *to-tre-ener*, og ikke kunne komme til at aflevere den. Uanset hvem vi spurgte derude i den landsby og husene omkring, var der ingen der kendte til, hvem den mand var. Da vi endelig fandt manden, fandt vi ud af, at han var statshusmand (En statshusmand var en, der havde fået mulighed for at købe et lille husmandssted, der blev udstykket i 30'erne med statslån, ikke stort nok til at det kunne brødføde sin familie, han måtte stadig gå som daglejer for storbønderne, men dog stort nok til at han kunne være sin egen lykkes smed). Selvom dette var i slutningen af 60'erne var der alligevel efter så mange år forskel på Kong Salomon og Jørgen Hattemager ude på landet. For de vidste garanteret godt, hvem vi havde spurgt efter.

Vi leverede også møbler, som regel den første uge i måneden, oppe i de "Gummiløses paradis", som det hed i folkemunde. Det var nogen nye sociale boliger, der var bygget, på daværende tids-

Breve til kammeraterne

punkt et stykke udenfor byen, hvor der hovedsagelig boede folk, der var blevet tvangsforflyttet fra de gårddrydninger og renoveringer, der var sket inde i Randers op igennem 60'erne. Det var enlige mødre og folk på fattighjælp, som man sagde den gang. Vi kom gerne den første uge i måneden og leverede nogle møbler, og når der så var gået to tre måneder, kom vi og afhentede møblerne igen. Fordi de stakkels mennesker selvfølgelig ikke havde haft råd til at betale.

Det er sådan nogle indtryk der har fæstnet sig op igennem tiden, men på daværende tidspunkt kan jeg ikke sige, at det fæstnede sig særlig dybt, fordi sådan var det rundt omkring. Der var de forskelle – de gode gamle dage har aldrig nogensinde eksisteret; de har været gode for nogen, men de har sgu altid været dårlige for flertallet.

Politisk opblomstring

Den politiske aktivitet i Randers satte for alvor ind op til folkeafstemningen om medlemskab af EF i 1972. Der møder jeg så endelig de der kommunister, jeg havde ledt efter allerede i min skoletid. DKP dengang nedlagde stort set al deres partimæssige aktivitet og kastede alle kræfter ind i det der blev til Folkebevægelsen mod EF. Dem lærte jeg så at kende. Det var ikke, fordi der var så mange her i byen; det kom senere netop fordi DKP gennem det massearbejde de lavede i folkebevægelsen fik en enorm respekt. Så blev jeg medlem af DKU, og kom med i lærlingearbejdet og mange andre ting.

Der blev organiseret en allerhelvedes masse lærlinge og ungarbejdere til DKU via massearbejdet i kraft af bl.a. sådan en som Ole Sander, som var formand for Faglig Ungdom. Men vi havde stort set ikke nogen skoleelever eller gymnasieelever eller studerende i DKU i Randers, og så fandt vi ud af at sådan nogen måtte vi også have. Så jeg begyndte at læse HF, og der var et par stykker mere der også begyndte at læse HF, for at komme op på det såkaldte Røde Gymnasium. Der gik jeg oppe et års tid, men jeg havde ikke rigtig tid til at gå der, for jeg lavede en masse politisk arbejde og boede i kollektiv. Det gik under navnet "Det røde bælte omkring Randers",

fordi vi boede 7-8 DKU'ere i det kollektiv på et tidspunkt, og vi havde længere nede ad vejen en nabo, der havde 200.000 kaukasiske bier.

70'erne formede sig i Randers som alle mulige andre steder med aktioner. Vi var omkring 7-8 DKU'ere, da jeg kom til, men på få år var vi vokset til små 80 medlemmer. Mange af de aktioner vi lavede: udlejning af telefonbokse som boliger, ungdommens fem krav, en lærlingeløn til at leve af, måtte vi køre af både to og tre gange, så alle havde mulighed for at få lov til at deltage. Selvom Randers er landets 6. største by, så er den jo alligevel begrænset i størrelse. Der var mange minderige aktioner, og de blev altid akkompagneret med social samvær. Vi tog hen et sted og spiste og drak nogle bajere og planlagde nye aktioner.

Efter jeg havde været med i DKU et års tid meldte jeg mig ind i DKP, og det var så især freds- og solidaritetsarbejde, jeg beskæftigede mig med. Efter kuppet i Chile var vi med til at skrabe penge sammen, og lavede også nogle kampagner af en uges varighed, hvor vi havde fået en vandrestilling på skolerne med billeder og plancher om imperialismen og antiimperialistisk kamp i Vietnam og Chile.

Værftsarbejder

Da jeg var omkring de 20 kom jeg op på Ålborg skibsværft, som skibsværftsarbejder. Først som arbejdsmand i Klub 1, som var en virkelig god klub. Vi gik hjem for et godt ord hver gang nogen havde trådt nogen over tærne. Ikke sådan at forstå at det var de rene sommer-fredagsstrejker; der var virkelige ting bag de strejker der var. Det daværende DKP havde en rimelig stærk afdeling på Ålborg skibsværft. Ikke fordi der var så mange medlemmer af selve skibsværftsafdelingen, vi var omkring 20 DKP'ere på værftet, hvor der på daværende tidspunkt arbejdede omkring 3000. Men i kraft af den indflydelse, de gjorde gældende på arbejdspladsen og de aktiviteter, de organiserede på arbejdspladsen.

Mens jeg boede i Ålborg fortsatte jeg også som medlem ad DKU. Vi havde et godt forhold til Jomfru Ane teater, hvor

Søsætning på Aalborg Skibsværft, hvor B.C. Andersen (f. 1954) arbejdede i 70'erne

vi kunne låne kostumer. Jeg kan huske vi lavede et optrin, hvor jeg var klædt ud som den sædvanlige karikatur af en kapitalist, med høj hat og pingvinfrakke, og jeg havde skaffet den største kedeldragt man kunne få på værftet, så vi fandt den mindste spinkle DKU'er og puttede ham i den her kedeldragt; det var så den udsultede lærling der skulle have en lærlingeløn, der var til at leve af. Det vakte ret stor opsigt.

Skibsværftet er et helt univers for sig selv. Jeg kan i den forbindelse kun anbefale, at man griber til min gamle afdøde ven John Max Pedersens bøger for at få et blegt indtryk af, hvad det vil sige at arbejde på en stor arbejdsplads. Et skibsværft er en arbejdsplads, som sætter fællesskab højt. Det er virkelig livets skole hvad angår at møde røvhuller, men også hvad angår at møde dejlige mennesker og gode kammerater.

Efter Klub 1 kom jeg ud til malerne og gik og malede skibsbunde og tanke. Dengang havde jeg ikke mødt John Max, det skete først dengang vi havde skraldemandsstrejken i Randers. John tog rundt til forskellige arbejdspladser og understøttede strejkestøttarbejdet, med råd og hjælp til at skrive. Der lærte jeg John at kende, fordi han fik tilført skraldemandsstrejken noget helt nyt, som ikke var set før her i byen. Netop med at inddrage koner og børn og beboere i strejken. Udvide konflikten fra at

være en blokade af lossepladsen til at være en strejke, hvor skraldemændene i stedet for at nøjes med at tømme folks skrald gik op i opgangene og ringede på og præsenterede sig sagde: 'Goddag jeg er din skraldemand - kunne du tænke sig at støtte strejken og købe et klistermærke?' Den dag i dag står der en enorm respekt omkring John, hos de gamle skraldemænd.

Med DKP – og uden

En af DKPs store sejre i Randers var, da vi arrangerede den første 1.maj demonstration i 12 år. Det var en kommunistisk 1. maj; vi anede ikke da vi stod nede på Havnepladsen hvor mange der ville komme, først stod kun en forkølet skare, men der kom 7-800 mennesker, og det blev en flot demonstration gennem byen. Det gav så startskuddet til, et par år efter, så begyndte Socialdemokratiet ganske forsigtigt at holde et morgenmøde.

Senere udviklede det sig til at SF og VS, der var kommet til byen på daværende tidspunkt, gik med DKP og DKU i en fælles 1. Maj ude i Vesterparken. Det var en væsentlig politisk sejr, at vi fik 1. Maj på gaden igen.

En anden ting der var meget vigtig i den tid var freds- og solidaritetsarbejdet omkring Chile og Vietnam. Det afstedkom en del divergenser i forhold til den øvrige venstrefløj. Her tænker jeg på splittelsen indenfor freds- og solidaritetsbevægelsen, Chile komiteen - Komiteen Salvador Allende, Vietnam 69 og

det øvrige Vietnam-arbejde, hvor DKP gjorde stort set alt for at lefle for de såkaldte venstresocialdemokrater.

Jeg tænkte ikke så meget på det den gang; det var en erkendelse der gik op for mig ganske langsomt hen ad vejen - altså DKPs strategi i forhold til reformismen og socialdemokratiet. Det kom første gang til udtryk i de diskussioner, vi holdt ude i Strømmen, ude i DKPs partilokale, op til partiets 26. kongres. Carl Madsen var kommet med en omfattende kritik af partiprogrammet, hvor der simpelthen var solgt ud af alt, hvad der var af proletariatets diktatur og den videnskabelige socialisme. Virkelig et halehæng til Sovjetunionens degeneration som socialistisk land og SUKB som et kommunistisk parti.

Det var jo også noget som gjorde sig gældende netop indenfor solidaritetsarbejdet omkring Komiteen Salvador Allende og Chile komiteen - altså hvor 'det antimonopolistiske demokrati' bragte Allende til magten, men sandelig også druknede den chilenske arbejderklasse i blod.

Det stod ikke helt klart for mig dengang, hvordan og at det var sådan tingene forholdt sig, men jeg kunne mærke der var et eller andet. Carl Madsen var en af de første - og vel også den eneste med slagkraft - der prøvede at rette en kritik netop mod 'det antimonopolistiske demokrati'.

Han var jo en hæderkronet gammel partikammerat, og kunne ikke sådan

lige affærdiges i starten. Til gengæld gik der en smæde- og rygtekampagne. Det gik på, at han var en gammel mand, han havde gjort sit, man kunne ikke rigtig regne med ham og han rendte for meget med de flippere inde på Christiania. Man gik ikke ind og diskuterede, hvad manden rent faktisk havde rettet kritikken imod, og hvorfor.

Der blev godt nok afholdt nogle diskussioner og nogle kongreskurser, både i Randers og i Midtjysk distrikt. Men det var ganske uvæsentlige ting der blev berørt, virkelig at diskutere det positivt og kritisk gjorde man ikke.

Det lykkedes jo også at få knæsat 'det antimonopolistiske demokrati' som DKPs program, og det er jo et program, som KPId bygger videre på i dag, og som det såkaldte nye Kommunistisk Parti (KP) også bygger på. Der er i det væsentlige ikke nogen principiel forskel på hvad der står i DKPs program fra 70erne og det program, som KP har lagt frem, angående det antimonopolistiske demokrati.

Jeg tabte så interessen for DKP. Der var også nogle subjektive og personlige ting, men jeg følte mig virkelig skuffet. Det var hårdt. Bevægelsen ville heller ikke have forbindelse med mig, og stort set fra den ene dag til den anden forsvandt alle de kammerater, jeg havde haft igennem en lang årrække.

Giftigt arbejdsmiljø

Efter skibsværftet kom jeg til at arbejde som støberiarbejder nede på Randers Jernstøberi. Det må jeg sige var noget af en oplevelse. Aldrig har jeg set en mere forurenede, en mere beskidt og ringe arbejdsplads. Alt var kritisabelt. Det første indtryk, da jeg trådte ind gennem porten - jeg skulle stå og tømme ovne for gammelt støbe-

Den forudsigelige krise...

- og hvorfor Karl Marx stadig styrer for vildt!

Oplæg og debat den 27. november
bl.a. ved historiker Troels Riis Larsen

APK og DKU inviterer til diskussion
af krisen med udgangspunkt i Marx
kritik af det kapitalistiske samfund.

Torsdag den 27. november kl. 19
Oktober Bogcafé, Egilsgade 24, kld., 2300 S
Dagsaktuel analyse på kpnet.dk og dku99.dk

Breve til kammeraterne

gods og støbesand og hakke det op - det var en mand der stod med et kæmpe kloakdæksel i hans to hænder og en ordentlig pøsfuld vand ved siden af sig. Og så stod han bare og drejede det og tog grater af og ridsede det af, og han gjorde det uden nogen form for støtte, han løftede det simpelthen. Enhver der går forbi et kloakdæksel ude på gaden kan se der skal nogle muller til, så den der arbejdskammerat holdt nok ikke ret lang tid. Jeg tænkte - sikke dog et sted. Men arbejdskammeraterne var gode; det var hovedsageligt tyrkiske arbejdere, der var på støberiet, uhyre hjælpsomme og de havde også den rette indstilling til arbejdet, for det var dårligt lønnet og der var dårlige arbejdsforhold, så man skulle yde så lille en indsats som muligt og få det til at se ud af så meget som muligt. Og det er også en god ting at lære på en af kapitalismens arbejdspladser.

Efter jernstøberiet blev jeg sprøjtemaler oppe på maskinfabrikken Gerni. Det var på den arbejdsplads jeg fik pådraget mig den arbejdsskade med trichlorethan, som efter lægens bedømmelse er årsag til den leverkræft, jeg er ved at dø af nu. Der sprøjtede vi med epoxypulver, der blev varmet op i en ovn, og vi havde de her store tri-kaner, hvor vi ved fordampning affedtede emnerne. Det var en god arbejdsplads rent lønmæssigt, også en af de førende arbejdspladser på daværende tidspunkt med hensyn til klasseholdning. Hvis der var et eller andet, så lukkede man for ovnen i bageriet og gik hjem.

Efter Gerni fortsatte jeg som sprøjtemaler ude på en lille virksomhed, der hed Combireoler, hvor arbejdsforholdene var så som så, men det var en god arbejdsplads rent lønmæssigt. Bossen derude arbejdede selv med, større var den ikke. Der stod vi direkte med trichlorethanen og vaskede emnerne af stort set med et par gummihandsker på, og så bare en vask - det trækker jo ind gennem huden, så dér har jeg nok fået et ekstra godt pust af det.

Så var jeg også jord-og-beton'er og ansat ved Randers Havnevæsen. Det var alt forefaldende arbejde, vi bankede pæle i og sikrede sejrenden, lagde forskinner, lavede søafmærkninger, vedli-

gehold af kajanlæg, og hvad der ellers var nede på havnen. Alt der skulle til, så skibene kunne sejle op igennem fjorden.

Et varmt møde

Omkring 1980 fik jeg kontakt med det daværende revolutionære DKP/ML. Det var to kammerater, der var flyttet til byen med det formål at starte en afdeling. Vi diskuterede politik og holdt skolingsmøder i marxisme-leninisme, og ganske langsomt blev jeg indviklet i partiets aktiviteter, og var med i hele udviklingen af dagbladet Arbejderen fra 14 dages blad, til ugeblad, til to gange om ugen, hvor vi stod - mig og en kammerat - foran arbejdsformidlingen og solgte alt hvad vi havde af aviser.

Da partiet stillede op til folketinget samlede vi omkring 900 underskrifter i Randers, der blev godkendt. Vi havde et godt arbejdsfællesskab og satte vores præg på nogle af de store fabrikker.

Jeg har altid skrevet digte, men det var noget jeg holdt tæt ind til kroppen. Jeg kan huske i min DKU-tid havde jeg under en kammeratskabsaften prøvet at læse nogle digte op - det faldt ikke i god jord. Men jeg skrev stadig digte, og det revolutionære DKP/ML, og APK i dag, har altid brugt kulturen som et våben i klassekampen. Ved hvert eneste møde var der kulturelle indslag. Der blev arbejdet bevidst med kultur og kulturarbejdere, i modsætning til DKP der stort set lod kunstnerne sejle deres egen sø og overlod det til dem selv at bestemme, hvad de mente der var revolutionær kunst og kultur.

Gennem DKP/ML fik jeg igen kontakt med John Max, og kan gav mig en positiv og fremadrettet kritik på hvad jeg skrev, og jeg har lært meget af ham i den proces. Det var også det revolutionære DKP/ML, som stod bag Nexø forlaget, som i 80'erne udgav tidsskriftet for arbejderkultur *Kulturkampen*, som netop behandlede den revolutionære kunst og kultur og også blev et åndehul for folk, der skrev. Nexø Forlag udgav så to digtsamlinger af mig - *Løbesedlen* og *Varmt møde i en kold krig*. Jeg blev helt stolt, da jeg i en lektørdtalelse blev sammenlignet med

Gustaf Munch-Petersen.

En meget væsentlig politisk sejr var udviklingen af Arbejderen frem til dagblad. Til forskel fra det miskmask af en populistisk avis der er i dag, der søger at tilfredsstille alt og alle på den såkaldte venstrefløj, spillede Arbejderen dengang en væsentlig rolle i opgøret med maoismen, med anarkismen, med alle de forivrede strømninger der fandtes.

Avisen spillede også en væsentlig rolle i antikrigsarbejdet, i mobiliseringen af de forskellige fredsljere der blev holdt i mod de baseforstærkningsaftaler. Og på samme vis spillede Arbejderen en væsentlig rolle under OK85 kampen og kampen mod EU.

Dengang DKP/ML var revolutionært var en helt fantastisk tid, der var præget af en begejstring og en optimisme, som man skal lede længe efter.

En brat slutning

Så ved jeg ikke, men på en eller anden måde sig droppede jeg det der arbejdsliv. Ikke fordi jeg var træt af det, men jeg havde lyst til at finde på noget andet. Og så startede jeg som vikar i et bofællesskab for udviklingshæmmede her i Randers. Det gik meget godt, og tillidsmanden ville have mig organiseret, så jeg blev sparket ind i SL - socialpædagogernes landsforbund. Gennem SL fik jeg så et længevarende kursus ude på Jysk Pædagogseminarium i Århus.

Efter uddannelsen kom jeg op på en stor døgninstitution, Søensbakke, som de startede i Mariager, hvor jeg har været i dagcenteret og på plejefdelingen, har været med til at opbygge en autistafdeling for lavt fungerende autister, og i det hele taget prøvet at arbejde i alle funktioner deroppe.

Jeg kom ind i klubben for Socialpædagoger Randers-Mariager-Djursland, som organiserede 3000 socialpædagoger i den nordlige del af det daværende Århus Amt.

Dér sluttede mit arbejdsliv ved at jeg pådrog mig en arbejdsskade, via en fastholdelse af en beboer, som afstedkom at jeg fik en diskosprolaps, som blev behandlet konservativt. Efterfølgende fik jeg dårligt hjerte og gennemgik en bypassoperation og måtte på førtidspension.

"Pasning" af børn er en offentlig opgave

Landsforeningen for Socialpædagoger kritiserer nye forslag om privatisering af børneområdet

Et flertal i Børne- og Ungeudvalget i Københavns Kommune er positive over for at se på en ordning, der belønner forældre og virksomheder for at indføre private pasningsordninger i Københavns Kommune. Ordningen skal afhjælpe kommunens stigende problemer med mangel på vuggestue- og børnehavepladser.

- Forslaget kan virke som en god ide, men ved nærmere eftersyn er det mere end en dårlig ide. En dårlig ide oven i

række af andre dårlige ideer i forbindelse med, at 600 vuggestuepladser skal findes i København, f.eks. tvangsmerindskrivningen i vuggestuer fra 12 børn til 14 børn i vuggestuegrupperne, udtaler Jan Hoby, næstformand i LFS, og fortsætter:

- I stedet for at finde varige og pædagogiske holdbare løsninger, der sikrer børns ret til socialt samvær med andre børn, vil politikerne nu sende kvinderne tilbage til kødgyderne og privatisere en central velfærdsopgave.

Københavns Kommune har ikke styr på sine ventelistepronoser, kapacitets- og pladimensionering. Børne- og ungeudvalget har gentagne gange overhørt advarsler fra Børne- og Ungefor-

valtningen om store problemer med at overholde pasningsgarantien bl.a. på Amager og i Ørestaden, første gang i foråret 2006 og senest i foråret 2008.

Jan Hoby siger videre:

- Det er alt sammen et resultat af politikernes manglende vilje til at sikre 100 % kapacitet til det faktiske antal børn, der skal passes i vuggestue, børnehave og fritidshjem. Men i stedet for hovsaløsninger skulle politikerne hellere sikre, at der afsættes de nødvendige økonomiske midler til at bygge flere daginstitutioner. Hvis København fortsat skal være attraktiv for børnefamilier, en attraktiv arbejdsplads for pædagoger og et udfordrende udviklingsmiljø for børn, ja, så kræver det kvalitet i dagtilbuddene i offentligt regi.

Euro-frie nabolande sænkede renten, da Danmark hævede den

Folkebevægelsen mod EU afviser Fogh og euro-afstemning

Den danske nationalbanks tidligere hævelse af renten og det udvidede danske rentespænd vækker bekymring ikke mindst blandt mange danske boligejere. Selvom nationalbanken siden har sænket renten igen, så har statsminister Anders Fogh Rasmussen – der skal redegøre for situationen onsdag på Folketingets talerstol – brugt rentestigningen og den glo-

bale finanskrisen til at tale for afskaffelse af den danske euro-undtagelse og lægge pres på ikke mindst SF.

- Det er grov og vildledende manipulation. Rentestigningen er ikke en konsekvens af, at vi står uden for euroen. Så skulle renten også være hævet i vores nordiske nabolande Sverige og Norge, som også er uden for euro-land. Her har de tværtimod sænket renten, da Danmark hævede den, udtaler Ditte Staun, talsperson og spidskandidat for Folkebevægelsen mod EU, som ikke frygter en euro-afstemning

Nej til euroen, hver gang!

I en udtalelse fra Folkebevægelsens forretningsudvalg fra dets møde i Vejle den 8. november 2008 hedder det:

Folkebevægelsen mod EU bliver ikke tilhængere af euroen, heller ikke selvom finanskrisen raser. Vores modstand mod euroen er først og fremmest politisk – vi er imod at afgive retten til at føre en selvstændig penge- og finanspolitik, og vi er imod den øgede EU-integration, der følger med, hvis vi siger ja til at blive en del af Euroland.

Noget helt andet er, at der i den nuværende situation ikke høres økonomisk rationelle argumenter for at opgive kronen. I stedet er vi vidne til, at tilhængerne forsøger at forplumre debatten og udnytte krisen til at score billige point til euroen.

I Folkebevægelsen mod EU mener vi ikke, der er grund til at stemme om euroen. De danske vælgere har – ligesom de svenske – sagt nej tak. Men Folkebevægelsen frygter ikke en afstemning. Kommer den, kaster vi os helhjertet ind i kampen for at bevare den danske krone. Vi har tillid til, at de danske vælgere stemmer nej til euroen, hver gang!

Fængslerne

*er overfyldte og nye skal bygges -
Rigtigt set når de i fremtiden
sande banditter og kriminelle
skal afsone deres lange og velfortjente straffe
angående deres svig og bedrag overfor folket. -*

Celle nr. 1 - A.F.Rasmussen. -

Celle nr. 2 - B. Mikkelsen

Celle nr. 3 - P. nEUbert Rasmussen

osv. osv.

N.B.

Hvem gavner det???

Reglerne for hvad der kaldes tilsætning af vitaminer og mineraler til fødevarer, hvad der er kosttilskud og hvad der er medicin - dvs. lægemidler eller naturlægemidler - er rimeligt uigennemskuelige for menigmand. Og endnu sværere er det at finde ud af, hvilken virkning hvad har.

Det er kommet mig for øre at EU er på vej til at indføre en lovgivning, som betyder at naturlige vitaminer og mineraler kun kan sælges på recept via apotek og at mange af de naturlige former for vitaminer og mineraler bliver forbudt.

Det satte jeg mig for at undersøge nærmere.

Om definitionen skriver Netdoktor.dk: *Et kosttilskud er en koncentreret kilde til næringsstoffer eller andre stoffer, der har en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning. Det har til formål at supplere din normale kost og må ikke spises som en almindelig fødevarer. Kosttilskuddet er hverken et lægemiddel eller naturlægemiddel.*

I praksis kan man sige, at kosttilskud lovgivningsmæssigt betragtes som 'mad', mens naturlægemidler opfattes som 'medicin'.

Det betyder, såvidt jeg forstår dansk, at når naturlige madvarer koncentrerer (indkoges, tørres etc.) bliver de til kosttilskud og hvis det gøres rigtigt har de også et stort indhold af vitaminer og mineraler.

Og videre skriver Netdoktor om virkningen:

Det er vigtigt at være opmærksom på, at producenten og forhandleren ikke må reklamere med, at et kosttilskud kan forebygge, lindre eller gavne sygdomme og symptomer.

At kosttilskud ikke må tilskrives en

medicinsk virkning er en juridisk beslutning og har ikke noget at gøre med, om kosttilskuddet virker eller ej. En del kosttilskud har således veldokumenterede medicinske effekter.

Altså det er ikke tilladt at fortælle os, hvilken virkning et kosttilskud kan have.

Fødevestyrelsen præciserer således at reklamer og anprisninger (der står på pakningen) ikke må give det indtryk, at produktet forebygger eller helbreder sygdom.

EU-forordning 15. jan. 2008: *"Når et vitamin eller et mineral tilsættes fødevarer, må den samlede mængde af det pågældende vitamin eller mineral i den fødevarer, der frembydes til salg, uanset formål ikke overstige maksimumsmængderne"* og videre *"Kommissionen kan i dette øjemed forelægge et udkast til maksimumsmængderne senest den 19. januar 2009."*

Dansk bekendtgørelse nr 1478 af 14/12/2006 *"Produkter med tilsatte vitaminer og/eller mineraler, hvis indhold ligger over de i bilag 1 fastsatte grænser (lægemiddelgrænsen), er omfattet af lægemiddeloven"*

I mange af de alternative bøger mm. om kost og sygdom er der anbefalinger om at særlige vitaminer eller mineraler i særlige planter har en helbredende virkning i langt større doser end dem, der er anført i ovenstående 'bilag 1'. Resultatet bliver det groteske, at virkningsfulde behandlinger, ja selv mange af de almindelige husråd, der er blevet brugt og har bevist deres værdi gennem årene, ikke må sælges uden at være godkendt som lægemiddel.

Er det forbrugeren der har gavn af dette system? Man kan sige for så vidt der er mange brådne kar og fidusma-

gere om budet, ja, så skånes vi for nogle af dem. Men samtidig forringes mulighederne for at gøre brug af virkningsfulde, billige, naturlige forebyggelses- og behandlingsmetoder. Det vil blandt andet ramme kræft- og gigtbehandling.

Og medicinal-industrien står tilbage med de bedste kort på hånden. Hvor foregår den uvildige forskning og udvikling, der udnytter den viden, der ligger i naturmedicinen? Som skaffer os de billigste og bedste kosttilskud og lægemidler og forbinder moderne videnskab med gammel viden?

Nej jeg tror ikke på, at det kan foregå i medicinalfirmaerne - den frie forskning har som bekendt ringe vilkår i dagens Danmark.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Ledige hænder

I flere måneder har pressen jævnligt båret overskriften *Aktier i frit fald*. Der er langtfra altid dækning for overskriftens påstand, men de vildt kunstigt opskruede værdier på ikke bare boliger, men også værdipapirer, valutaer med mere er bristet. Der er simpelthen ikke dækning for dem. Hvordan kan boliger stige i værdi, når ikke så meget som en eneste sten er blevet vedligeholdt endsiges forbedret? Det er simpelthen ikke holdbart. Huspriser, aktier med mere er fortsat i frit fald på trods af milliardstore redningspakker, som bankernes kunder og almindelige skatteborgere er udset til at finansiere.

En overskrift i Erhvervs-Bladet for en uge siden lød: *Beskæftigelsen i træindustrien er i frit fald*.

I et kapitalistisk samfund følges samfundsøkonomiens og beskæftigelses nedtur ad.

Alene i den vestjyske træindustri er ledigheden 14 gange så høj som sidste år. I den forløbne uge forventedes det, at mellem 200 og 500 yderligere ville miste jobbet. Det bliver kun værre:

-Beskæftigelsen i træindustrien styrtdykker i denne tid, og udviklingen har næppe kulmineret, mener industrigruppeformand Flemming Andersen, Forbundet Træ-Industri-Byg i Danmark, TiB.

Lokalt vurderer fagforeningen, at man inden årets udgang når op på ti pct. arbejdsløshed:

- Det er kort og godt en katastrofe, udtaler formand Poul Boye Nielsen.

Træindustrien i Vestjylland er ikke et unikt eksempel på, at krisen vil blive forsøgt tørret af på arbejdere. Anders Holm, antropolog, som har forsket i arbejdsløshed og behandlingen af de arbejdsløse, vurderer, at arbejdsløsheden ved udgangen af 2009 vil firedobles – altså til omkring 200.000 dagpengemodtagere. Hertil skal så lægges kontanthjælpsmodtagere og tvangsaktiverede, som han korrekt (og i modsætning til de officielle statistikker) medregner til de

Meningsløs tvangsaktivering og mistænkeliggørelse som dovent folkefærd er de arbejdsløses hverdagskår. Tiden kalder på krav og skridt, der kan fremkalde det retfærdige selvværd

Faglig kommentar

arbejdsløse.

Disse fakta sætter regeringens OG oppositionens snak om mangel på arbejdskraft i relief. Anders Holm omtaler slet og ret "mangelen på arbejdskraft" som en myte. Politikerne er udmærket klar over dette, men myten skulle bringes til torvs for at lægge underlaget for Foghs store reaktionære arbejdsmarkedsreform. Netop den stigende arbejdsløshed var årsagen til, at reformen hastede så meget, at Fogh-regeringen fremrykkede den med et år. Reformen led skibbrud, og godt det samme. Men det betyder ikke, at de arbejdsløse er fredet. De kan se frem til at blive endnu mere jaget vildt, end de er i forvejen, når beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen gennemtrumfer sin vilje om at lægge jobcentre ud i kommunalt regi. Det kan lyde som et bureaukratisk skridt uden betydning, men tag ikke fejl.

For år tilbage lå den vigtigste jobformidling hos fagforeningernes a-kasser, hvilket betød, at den enkelte arbejdsløse blev behandlet med respekt og fik anvist job, der tog højde for individuelle ønsker, ligesom a-kassen kunne sikre, at medlemmer som stod for at stødes ud af dagpengesystemet, kunne prioriteres højt. Siden har dels statens jobcentre og dels private firmaer overtaget arbejdsanvisningen. Det har været en klar forringelse, men har trods alt

fungeret i et vist samarbejde med a-kasserne og frem for alt efter centrale retningslinjer, der var til at håndtere.

Når nu Claus Hjort Frederiksen vil uddelegere det til 90 kommuner, vil behandlingen af de arbejdsløse blive ulige mere tilfældig efter den enkelte kommunes syn og politik på det felt. Samtidig indebærer det en yderligere undergravning af organisationsprocenten, som i forvejen i mange år har været drastisk nedadgående.

Arbejdsmarkedsforsker Henning Jørgensen har følgende kommentar:

- Man smider ansvaret for de forsikrede ledige over i kommunerne. Spørgsmålet er, hvor attraktivt det bliver at være ledig i kommunalt regi. Ad bagvejen bliver det til en trussel mod a-kasserne og dermed fagforeningernes rolle. Vi kan få svenske tilstande, mere end 600.000 svenskere har forladt a-kasserne, det er virkelig noget, der batter.

Allerede i dag bliver de ledige hænder af myndighederne betragtet som et dovent folkefærd, som man kan skalte og valte med. De bliver mistænkeliggjort og udsættes for meningsløs tvangsaktivering. I løbet af en treårig dagpengeperiode kan man komme i tvangsaktivering i fem gange et halvt år. "Arbejdsprøvnings" kan bestå med UG med kryds og slange alle fem gange – men kun med det resultat, at man stødes på kontanthjælp. For virksomhederne er der tale om ekstremt billig arbejdskraft, som blot skrottes efter endt "arbejdsprøvnings". Specielt er offentlige institutioner stormisbrugere af ordningen.

De "ledige hænder" har brug for synliggørelse i fælles kamp med de titusinder af fyringstruede og de hundredtusinder fortsat ansatte, der i årevis har fået trykket løn og arbejdsforhold gennem dårlige overenskomster. I 80'erne eksisterede faktisk en sådan bevægelse. Giv den luft igen med de nye former, som tiden kalder på!